

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 25 d broj 547

UCJENA

Jack Everett

UCJENA

LASO 547

Jack Everett: **UCJENA**

Naslov originala: **HERRIN DER VERLORENEN STADT**

Recenzija: **Mladen Stary**

Copyright: Bastei Verlag, Bergisch Gladbach,
posredstvom Geisenheiner und Crone, Rastatt

Prijevod: S. Juriša

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr. Vladimir Anić,
dr. **Adolf Dragičević** (predsjedavajući), Nenad Brixy,
Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija
Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan,
Ismet Voljević, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I OD-**
GOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a
»Vjesnik« n.s.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva:
»Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4,
telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n.s.o.
– OOUR Novinska rotacija n.sub.o i OOUR TM n.sub.o., 41000 Zagreb, Avenija brat-
stva i jedinstva 4.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a
za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava
popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-
833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo:
DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci:
DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US \$ 15,00 – Uplata
za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i
jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 15.000 d, c/b stranica 10.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 547 izlazi 6. 4. 1984.

I

Grad se zvao Desperado City. Bio je to najčudniji grad što ga je mladi Teksašanin Pecos Wagoner ikada vidio. Dođuše, na prvi pogled tu je bilo sve kao i drugdje: salun, hotel, najamna staja i različite trgovine. Postojalo je također veliko groblje. Jedino s njim se čitav grad i mogao usporediti: tjeskobna tišina pritiskala je skupine kuća i drugih zdanja. Pecos Wagoner vidao je samo šutljive ljude mračna pogleda. Nigdje nije bilo žena ni djece.

Nezamisliv grad. Grad kojim je vladala jedina žena što je u njemu stalno živjela.

* * *

Kad je Pecos Wagoner osjetio pritisak tvrdoga predmeta među lopaticama, nije se iznenadio. Nije čak okrenuo glavu da vidi s kim ima posla, već je mirno punio svoj lončić kavom koju je upravo skuhao u kotliću iznad male indijanske vatre.

— Hoćeš li i ti gutljaj, momče? — nehajno je upitao čovjeka koji mu se prišuljao. —

Možeš dobiti kave i malo pečene puretine. Samo to mi je preostalo, nemam ništa drugo.

Pritisak na kičmi nije popuštao.

Čovjek iza leđa oporo se smijao.

— Moj mladiću — rekao je — odmah ćemo vidjeti koliko si bogat. Ako i nemaš novaca, imaš kljuse, dobro sedlo, pušku i pištolj. I to je nešto, zar ne?

Pecos Wagoner uzdahne

— Dakako, druškane, imaš pravo — rekao je. — Međutim, mislim da nije lijepo što mi sve to želiš uzeti. I to baš danas. Na moj dvadeset i drugi rodendan.

— Eh, takav je život, dragi — podrugljivo će neznanac, cerekajući se svračjim glasom. — Ne žalosti se. Vremena su postala teška i svatko se mora nekako snalaziti.

Pecos Wagoner počne pijuckati kavu.

S druge strane vatre pojavio se drugi čovjek. Visok, snažan grubijan crne brade i gotovo plosnatoga nosa.

Bradonja se polako približavao Pecosu Wagoneru.

— Samo taj zelembać — govorio je. — Sam, ovaj put nam se posao možda neće isplatiti.

— Tako i ja mislim — reče Pecos i nasmije se. — Kod mene nećeš naći ni jedan jedini dolar.

Pecos Wagoner je govorio istinu. Dolara uistinu nije imao. No u kožnatom pojasu pod šarenom košuljom bilo je zlatnoga zrnja. Nuggeti! Nije to bio neki imetak ali vrijedilo je najmanje šesto dolara. S tom svotom mogao se čovjek držati na vodi prilično dugo. Dakako, ako nije lakomislen.

Bradonja je došao posve blizu i izvukao Pecosov pištolj. Teško oružje gurnuo je za pojas i potom mladiću uzeo nož i »bowie«.

Pecos Wagoner se nije opirao.

Čovjek koji mu se nalazio iza leđa konačno je maknuo cijev s kičme. Zatim je opipao mladićevu odjeću i pretresao ga. Našao je samo kožnati novčanik, u kojem nije bilo ničeg osim izbljedjele fotografije i nekoliko papira.

Srdito ga je bacio iza leđa.

— Bill, čini se da je govorio istinu — rekao je. — Nema ni prebijenog centa.

— Pogledaj pod košulju — promrmljao je bradonja. — Sjećaš li se onoga trgovca stokom prije dva mjeseca? Nosio je dolare u kožnatoj vrećici na golemoj koži. Možda naš prijatelj koristi isti trik.

— Imate pravo — reče Pecos. — No ja raspolazem pravom masom trikova.

Tog trenutka Pecos je planuo. Sada, kad u njega nije bilo upereno oružje i kad su se oba razbojnika uljuljala u sigurnost, mogao je riskirati napad.

Prije bi to bilo čisto samoubojstvo.

Desna ruka s lončićem kave poletjela je uvis. Vruća tekućina pljusnula je bradonji u lice. Klipan je kriknuo i nehotice podigao ruke da pokrije bolne oči. Njegov suradnik Sam posegnuo je brzo za revolverom, kojeg je bio gurnuo u korice no nije ga uspio izvući.

Brid Pecosove šake pogodio ga je u ruku ispod lakta. Sam je jauknuo i ispustio kundak.

Sljedeće sekunde našao se u zahvatu kojega se nije mogao osloboditi. Izgubio je tlo pod nogama. Bio je bačen tako da nije znao, što je gore a što dolje. Bespomoćno je veslao rukama zrakom, zatim pao na svoga bradatoga drugara Billa.

Obojica su urlajući završila u vatri.

Kad su se razbojnici konačno ponovo osovili na noge, zagledali su se u cijev Pecosove spenserice.

Crnokosi mladić odlučna lica, pomalo indijanskoga izgleda, stajao je opušteno i zapovijedao smješkajući se:

— Otkopčavaj se!

Razbojnici su gundali ali su poslušali. Njihovi opasači s oružjem, Pecosov pištolj i nož padoše na tlo.

— A sada — reče Pecos osmjeujući se — razmišljam, što da radim s vama? Zapravo trebalo bi da vas pobijem. Bila bi to samoobrana, a ovaj kraj oslobodio bi se jedne nevolje.

— Hm, čovječe! — promrsi bradonja uzbuđeno. — Ne možeš nas jednostavno posmicati. Bilo bi to ubojstvo. Ta nismo mi htjeli tvoju kožu, već samo dolare.

– Znam – reče Pecos. – Ali htjeli ste također moga konja i moje oružje, a to bi moglo biti jednako ubojstvu.

Pecos je govorio mirno i hladno, no u njegovu glasu se osjećala žestoka prijetnja.

U očima razbojnika opazio se strah.

– Ove noći praviti ćete mi društvo – reče Pecos. – Ujutro vas mogu otjerati k vragu. Naravno, bez oružja.

Obojica su se podmuklo cerekala.

Način tog mladića činio im se neprimjernim, čestitim. Po njihovu mišljenju Pecos je griješio. Te greške mogle bi ga stajati života, ne bude li prokleta oprezan. Pecos im se činio previše mekim, popustljivim, neiskusnim.

Crnobradi Bill odluči da pregovara.

– Nešto bih ti predložio – rekao je pokunjeno. – Stvar je jednostavna: pustit ćeš nas da odemo do konja i nestat ćemo.

Pecos odbije prijedlog odmahnuvši mahanjem glavom.

– Rekao sam da to dolazi u obzir tek ujutro. Hajde, idemo prema onom drvetu tamo. Naprijed!

Svoje neočekivane zarobljenike gonio je prema kvrgavu hikoriju, debelom oko pola metra u promjeru. Svaki se morao prisloniti s jedne strane.

Pecos je uzeo uže pleteno od tankih traka bizonske kože i njime obojicu privezao uz deblo. Zatim je komadima užadi svakome posebno vezao ruke i noge.

Kad je bio gotov s poslom, razbojnici se nisu mogli micati.

S mirnim izrazom lica Pecos Wagoner se okrenuo i vratio svojoj vatri. Doveo ju je ponovo u red, a potom donio vode iz obližnjega potoka i pristavio kavu.

Vezani razbojnici glasno su psovali.

– Ne namjeravaš nas valjda ovako ostaviti cijele noći? – pitao je Sam.

– Umrijet ću prije jutra – žalio se Bill. – Ovo ne mogu preživjeti.

Pecos Wagoner s užitkom je pio kavu. Napravio je jaku i dobro je zasladio.

– Morao bih nekamo! – vikao je Sam.

– Radi u gaće! – uzvрати Pecos odrešito.

Kad je popio kavu, Pecos je pošao u potragu za konjima napadača. Našao ih je pola kilometra dalje prema sjeveru, privezane u skrovitu klančicu.

Bile to mršave i zanemarene životinje. Njihovi jahači nisu im čak olabavili sedleno remenje ni povadili žvale iz gubica. Učinio je to Pecos Wagoner i onda ih doveo u logor.

Razbojnici su u međuvremenu prestali psovati i kukati. Pecos se zamotao u svoje pokrivače i podvukao sedlo pod glavu.

– Laku noć, prijatelji – rekao je. – Ako se čovjek valjano opusti, može u tom položaju spavati. Znam to iz vlastitoga iskustva. Sanjajte nešto ugodno!

– Čini se da si preturio vruga preko leđa – promrsi Sam. – Tko te naučio tim trikovima? Tko si ti uopće?

— Zovem se Pecos Wagoner
— reče čovjek kod logorske
vatre.

— Nikad čuo.

— Neka te to ne muči —
promrmlja Pecos i zijevne.

Zatvorio je oči.

Pecos Wagoner...

Vezanim razbojnicima to
ime i prezime nije govorilo ni-
šta. Ali u Teksasu bilo je
mnogo ljudi koji su to ime
znali i — mrzili.

Zašto se uopće vratio u zavi-
čaj? Ništa dobro nije mogao
očekivati. Vjerojatno će mu
neki fanatik uskoro pucati u
leda.

Njemu, izdajici Pecosu Wago-
neru.

Da, bio je odmetnik, otpad-
nik, izdajica. Tako su ga zvali
Teksašani, njegovi zemljaci.

Kao sedamnaestogodišnjak,
odmah na početku rata, prišao
je armiji Unije. Nije to baš uči-
nio svojom voljom i odlukom.
Tada nije mogao povezati sve
niti u zamršenoj mreži i stoga
je poslušao očev savjet.

— Mladiću, idemo na sjever
— rekao je Zack Wagoner
tada svome sinu. — Ovo više
nije naše mjesto.

— Zašto, oče? Ta mi smo Tek-
sašani. Dužni smo da se bo-
rimo za pravednu stvar Juga.

— Ne mogu te sprečavati da
ostaneš, Pec — odgovorio je
otac. — Ali u tom slučaju bit
ćemo jednoga dana neprijate-
lji. Možda ćemo morati jedan u
drugoga pucati.

— Mogli bismo ostati na
svom ranču i jednostavno se
držati po strani — reče Pecos.
— To bi bilo najjednostavnije
rješenje.

— Rat je upravo počeo, mla-
diću. Vatra je još mala. Ali raz-
vit će se u požar koji će zahva-
titi cijelu zemlju. Jednog dana
morat će primiti oružje tko se
god bude mogao držati na no-
gama. Htio to ili ne, nitko neće
imati obzira.

— Misliš li možda da se na
Sjeveru nećeš morati boriti,
oče?

— Da, — reče on — u to vje-
rujem. Unija ima dovoljno
ljudi. Tamo me nitko neće siliti
da udem u vojsku ako neću.
Tamo ima više slobode negoli
kod nas.

— Oče! — reče Pecos uzbu-
đeno. — Ne znaš što govoriš!

Ali Zack Wagoner se samo
nasmijao.

— Znam to tako sigurno kao
što osjećam da mi u grudima
kuca srce, Pec — rekao je oz-
biljno. — Nije dobro što su si-
novi naše zemlje spremni da
umiru za stvar Juga. Mnogo
što sam vidio u prošlim godi-
nama, Pec. Promatrao sam
kako muče crnačke robove i
kako ih bičuju do smrti. Vidio
sam kako na njih huckaju pse
i kako ih te zvijeri komadaju.
Više nego jednom podigao sam
glas protiv toga, protiv ne-
pravde. To i sam znaš, Pec. Ali
uzalud. Ljudi su zaslijepljeni.
Dopustili su da ih uvjere kako
su slobodni i sretni. U stvarno-
sti iskorištava ih i izrabljuje
mala grupa. U Lousiani, Ala-
bami i Carolini ton svemu daje
šaka posjednika plantaža. Oni
vladaju poput kneževa u staroj
Evropi, zbog kojih su naši
očevi potražili novi svijet i slo-
bodu. Ti moćnici podjaruju na-
rod i guraju ga u rat. Osjećaju

da njihovo vrijeme prolazi, da gube tlo pod nogama i sada pokušavaju zaustaviti put sudbine.

Za šutljivoga Zacka Wagonera bio je to dugačak govor. Nikad u jednom dahu nije izrekao toliko riječi. Pecos Wagoner se zamislio.

Prolazili su tjedni.

Zack Wagoner je tražio kupca za svoj mali ranč na Coyote Creeku u Apaškim brdima.

Nije ga našao. Umjesto kupaca pojavio se odred građanske vojske. Htjeli su Zacka Wagonera uhapsiti, pod optužbom da je izdao domovinu.

Zack Wagoner se branio. Sin Pecos mu je pomogao u borbi. Sat kasnije bio je Zack Wagoner mrtav. Kad je izjurio iz zapaljene kuće, bio je izrešetan mecima. Mladića su ostavili na životu, rekavši mu da je to za njega dovoljno ozbiljna opomena.

Kad je Pecos pokopao oca, osedlao je konja, prikupio sitnice što ih je uspio spasiti iz vatre i odjahao prema sjeveru.

Mjesec dana kasnije ušao je u armiju Unije.

U vojsci je brzo napredovao. Postao je kaplar a poslije kratkoga školovanja, narednik s dvadeset godina bio je poručnik a pola godine poslije kapetan.

Mladi oficir neprestano se isticao izvanrednom hrabrošću. Vojnici su ga obožavali. U najtežim trenucima bio je njihov drug i suborac. Zvali su ga: naš kapetan Pecos.

Konfederacija je raspisala veliku nagradu za njegovu

glavu. Nije to bilo samo zato što je kapetan Pecos sa svojom jedinicom sijao strah u njihovim redovima, već je bilo i drugih razloga.

Sjevernjačke novine često su spominjale kapetana Pecosa. Pisale su o njegovim podvizima, slavile ga i govorile o njemu kao o heroju.

Jug to nije mogao podnijeti. Na određenoj listi kapetan Pecos bio je sasvim pri vrhu.

* * *

Pecos se nemirno umatao u svoje pokrivače. Dugo nije mogao zaspati.

U snu su se pojavila dva lika: uglato lice njegova oca i meko, nasmiješeno lice Patricije Conally zbog koje se, u prvom redu, vraćao u zavičaj.

Sam zavičaj, to jest ranč koji je jednom napustio, bio je na drugom mjestu.

Probudio se vrlo rano. Razbojnici su u najdoslovnijem smislu riječi, visjeli na svojim konopcima.

Kad ih je Pecos odvezao, jednostavno su spuznuli na zemlju, vlažnu od rose, i ostali tamo ležati.

Pecos se nije bavio njima. Sedlao je svog visokog konja čeličnosive dlake. Čim je bio gotov, uzjahao je. Za oproštaj je dobacio lopovima:

— Budite zadovoljni što ste živi, momci! Smatrajte to darom neba. Nadam se da ćete upamtiti pouku.

Crnobradi Bill uspravio se i mrkim pogledom zagledao u Pecosa.

— Jednog ćemo se dana ponovno sresti — rekao je. —

Tada ćeš požaliti što smo se vidjeli.

Pecos slegne ramenima i pode. Krenuo je prema zapadu, prema rijeci svoga imena. Zapadno od nje njegov je rodni kraj, rodno gnijezdo usred divljine, u kojoj je svatko imao svoje zakone. Pitao se, kako je sada tamo.

* * *

U podne je Pecos nabasao na mali gradić.

Bila je to neobična skupina primitivnih daščara, njih stotinjak i dva jednokatna drvena zdanja. Sve zajedno zbilo se u podnožju kanjona zvanoga Big Bear. Bio je to dubok, uzak klanac koji se zavojito provlačio sa zapada prema istoku Apaških brda.

Pecos Wagoner je dobro poznavao kraj i stoga je izabrao tu prečicu.

Nabasavši na ovaj grad, iznenadio se. Prije četiri godine nije postojao.

Zašto su se ljudi uopće tu naselili?

Na toj škртоj i neplodnoj zemlji nije se mogla uzgajati stoka ni bilo što sijati ili saditi. Ni trgovina tu nije bila moguća. Grad je ležao izvan svake civilizacije.

Ispred primitivne ploče, na kojoj je nespretno ispisanim slovima stajalo ime grada, Pecos je zaustavio konja. Grad se zvao: Desperado City.

— Čudno! — promrmlja Pecos i odjaha dalje.

Grad je zatvarao klanac poput čepa na grlu boce. Nitko nije mogao proći a da ga stanovnici ne vide.

Od ulaza put se spuštao. Između ploče i prvih kuća bilo je jedva stotinu koraka. Tada se među njima pojavio jahač.

Sjedio je na mišjesivoj klecavoj mazgi. Za sobom je vodio teško natovarenoga magarca.

Pecos je stao. Čekao je da jahač dođe bliže.

Bio je to star čovjek. Izborano lice pokrivala je bijela čupava brada. Ispod grmolikih obrva žmirkale su živahne svijetloplave oči. Duga bijela kosa padala je ispod klapavog šešira sve do širokih ramena. Došljak je imao na sebi mastan, iskrpan kaput s ostacima resa, hlače od jelenske kože i visoke indijanske mokasine. Už desni bok nosio je težak revolver a nešto niže dugocijevni sharps.

Svijetle oči podrugljivo su odmjeravale Pecosu.

Tada je čudan starac progovorio:

— Nikad ne bih bio pomislio da ćeš se vratiti, Pecos!

Starčev glas zvučao je mentalno i prijekorno.

— Ali sad sam tu, Zeb — uzvрати Pecos nehajno. — A namjeravam i ostati.

— Onda nećeš doživjeti starost — promrmlja Zebulon MacPhee. — U Coyoteu jedva da ima nekoga tko ti s užitkom ne bi odrao kožu preko ušiju.

— I ti?

Zebulon MacPhee slegne širokim ramenima.

— U osnovi uzevši, ravnodušan sam prema tebi, Pec. Nisam tvoj neprijatelj, ali ne možeš tražiti da ti budem prijatelj. Ne mogu zaboraviti što se događalo, iako sam bio najbolji prijatelj tvoga oca.

Starac je govorio trpkim glasom. Nekad je bio rado viđen gost na malom ranču uzgajivača konja Wagonera. Između trapera Zebulona MacPheea i Zacharyja Wagonera s vremenom se razvilo duboko prijateljstvo.

— Znam — reče Pecos tmurno. — I mogu shvatiti da o svemu tome tako misliš. Neka ti je sa srećom, Zeb. Svatko ide svojim putem. Ne držim da se ikome moram ispričavati. No, kako je sada u Coyoteu?

— Gnijezdo je jednako malo, olinjalo i zlo kao i prije, Pecos — reče starac. — Vidjet ćeš to uskoro i sam. Međutim, ako ulaziš u Desperado City, budi oprezan. Grad je pun grabežljivaca i pravih kojota. Budi pozdravljen, Pec!

Starac podigne ruku i htjede krenuti dalje. Toga trenutka odjeknuo je klancem topot konjskih kopita. Jahači su se približavali iz pravca kojim je maločas došao i Pecos Wagoner. Dogalopirala su trojica i odmah su okružila trapera. Bili su to mršavi momci, mračnih i grubih lica.

Pecos je upravo prešao tri konjske dužine. Pogledao je preko ramena i zaustavio svog visokog konja. Urođeni instinkt govorio mu je da se pojavila opasnost.

Smrknuti jahači nisu pružali dobar dojam.

— Hej, nestani, mali! — doviknuo mu je jedan od njih. — Nikog se ne tiče razgovor sa starim, osim nas četvorice. Prema tome, podbodi tu svoju devu prije negoli je pretvorimo u pasju hranu.

Pecos pritisne konja koljenima i postavi ga po širini puta. Sad je došljacima bio okrenut lijevom stranom.

Tako se nije moglo vidjeti da je desna ruka već na kundaku teškoga walkera. 45.

— Znaš li momke, Zebulon? — upitao je staroga trapera.

Njegov glas bio je miran i mek.

Trojka se vučji cerila. Svu pažnju posvetili su tom vitkom mladom strancu odlučna indijanskog lica.

Kad su ga pažljivije promotрили, počeli su i oni slutiti opasnost koja iz mladića zrači.

— Jaši dalje, Pecos! — doviknuo je stari Zebulon. — Bit će bolje za tebe. Raskomadat će te.

Pecos Wagoner se smješkao. Zagledao se u ta mrka lica iz kojih su prijeteci sijevaze zle oči.

Tada su jahači posegli za revolverima. Povukli su brzo i samopouzdan.

Pecos Wagoner nije čekao...

Njegova desnica stegla je kundak revolvera i trgla ga u pogodnu visinu. Uz grmljavinu osula se olovna kiša.

Trojka je također pucala.

Očito se radilo o iskusnim revolverašima koji su mnogom čovjeku ugasili danje svjetlo. No Pecos Wagoner sjedio je u svom sedlu mirno i uspravno, kao da ga metak ne može pogoditi.

Sljedećih sekundi njegovi su protivnici popadali s konja i ostali ležati ranjeni na tlu. Usprkos bolovima jedan je pokušao još jednom uperiti revolver u Pecosa, no njegov je me-

tak bio brži i smrskao razbojniku ručni zglob.

Čovjek se valjao po tlu, jaučući i psujući.

Pecos je napunio revolver. Oštrim pogledom prešao je preko momaka na zemlji i rekao:

– Što imate sad od svega? Zar ste zaista vjerovali da ćete me izrešetati?

– Tko si ti, čovječe? – stenjao je mršav tamnokosi revolveraš koji bijaše najlakše ranjen. – Kad bismo bili znali da imamo posla s dvonožnim planinskim lavom, sigurno je da te ne bismo dirali. Kako se zoveš?

– Pecos Wagoner – odgovori Pecos mirno.

Lice mršavoga razbojnika zgrčilo se.

– Jeste li čuli, prijatelji? Pecos Wagoner! Ovaj mladić tvrdi da je Pecos Wagoner. Ako je to istina, pojest ću svoj stari šešir. Hej, Pecos Wagoner... Taj se nikad neće usuditi doći u Lonestar jer dobro zna da ga ovdje čeka hiljadustruka smrt.

Pecos Wagoner se drsko smijao. Ne rekavši ni riječ, okrenuo je dugonogog sivca i odjahao dalje prema gradu. Trojka je gledala za njim sve dok nije zamaknuo iza prvih kuća.

Tada su pažnju obratili na Zebulona MacPheea.

Stari traper je još sjedio na svojoj mazgi. Od početka sukoba držao je u nemirnim rukama pušku za lov na bizone, no nije našao potrebnim da je upotrijebi.

– Eto – reče starac i kimne ozbiljnim licem trojici ranje-

nika – to je uistinu bio Pecos Wagoner. Kapetan Pecos... Drago mi je što je naišao baš on. Da nije bilo njega, opet biste me udesili, zar ne?

Starac se podrugljivo smijao.

Razbojnici su režali i počeli jedan drugome previjati rane. Svu trojicu pogodio je Pecos Wagoner u desno rame, točno u isto mjesto Crnokosom mršavku prosvirao je i ručni zglob.

Nijedan od njih nije bio tako ranjen da bi se moglo govoriti o životnoj opasnosti. Urede li na vrijeme rane i dobro ih povežu, za dva tjedna mogli bi se ponovo služiti oružjem.

– Prokleti stari lopove! – derao se plećat momak kuštrave kose i prljava odijela. – Jednog ćemo te dana srediti. I to zauvijek. Budi uvjeren...

Stari Zebulon MacPhee izvadi duhan za žvakanje, polako odgrize velik komad i počne uživati. Pritom je promatrao gavrane podrezanih krila ne krijući zadovoljstvo.

Ta trojka napala ga je više puta. Gadno su ga isprebijali, oteli mu zadnji dolar i sve kože što ih je nosio magarac. No u stvarnosti lopovi su htjeli više od toga plijena, mnogo više.

Old Zebulon trebalo bi da im oda odakle mu zlatno zrnje kojim je često običavao plaćati izvan Desperado Cityja. No stari je Zebulon svaki put uporno šutio. Batine nisu pomagale. Starac bi prije pustio da ga ubiju nego da oda svoju tajnu. Jednog dana odnijet će je u grob.

Nije bilo čovjeka kojega bi stari Zebulon smatrao vrijed-

nim da s njim dijeli svoje malo blago.

Pomislio je Old Zeb i na Pecos Wagonera, sina najboljega prijatelja što ga je ikada imao. No odmah zatim nezadovoljno je zatresao ćoškastom glavom.

Ne, neka ta prokleta izdajica ide k vragu. Ni činjenica da mu je Pecos pomogao nije ga mogla udobrovoljiti.

Previše se toga dogodilo. Jedva da bi se u Teksasu našao čovjek koji bi o tome mislio drukčije od staroga Zebulona. A on je oduvijek bio najbolji prijatelj Wagonerovih.

Zebulon je čekao dok su lopovi donekle povezali rane i s mukom se uspeli na konje. Gledao je za njima dok nisu nestali u gradu.

Bilo je pet sati poslije podne. Sunčane zrake nisu više dosizale do klanca. Uskoro će u njemu biti tamno.

Zebulon ispljune duhan. Najprije se činilo da želi mazgu okrenuti prema istoku. No u posljednjem se trenutku predomislio.

— Neka me vrag nosi! — gundao je u bradu. — Ali ipak me zanima, kako će se mladdac provesti u Desperado Cityju. Mogao bih se kladiti za svoga »Metuzalema« i za »Lukreciju«, da će ga pokušati odrati.

»Metuzalem« je bilo ime Zebulonove mazge a »Lukrecija« se zvala magarica. Te je životinje jako volio i morao je biti vraški siguran u svoj sud ako bi se o njih kladio.

Pecos Wagoner ušao je u gradić koji je na tom mjestu zatvorio klanac.

Između skupina drvenjara, daščara i brvnara, duž cijeloga grada provlačio se gorski potok, i širok nekoliko koraka dijelio ga na dva dijela.

Pecos je stigao u središte grada, koji je malo ličio na normalna ljudska naselja. Doduše, bio je tu salun, jedna trgovina, hotel i najamna staja s kovačnicom. No nedostajalo je ono što je karakteristično za druge gradove i gradiće: život i gibanje na ulicama.

Tu nije bilo dječjega žagora ni žena s košarama za kupovinu. Nije bilo stanice poštanske kočije ni šerifova ureda. Iz kovačnice nisu dopirali udarci čekića. U radionici stolara, koji je ujedno izrađivao mrtvačke kovčege, kao da se također nije ništa događalo.

Pecos je posvuda vidio samo muškarce. Činilo se da je to njihov grad. Stajali su u skupinama na pješačkim hodnicima ili naslonjeni na olinjale zidove kuća. Svi su šutke promatrali stranog jahača koji je bezbrižno prolazio ulicom, kao da osim njega nema nigdje nikog živog.

Iako su sigurno čuli pucnjeve, svi su djelovali opušteno i ravnodušno.

No Pecosu nisu promakli njihovi zli pogledi. Gledaju kao grabljivice, mislio je. Poput lešinara vrebaju bilo kakav plijen. Kakva je to čudna jazbina!

Na pljesnivu pročelju najvišeg zdanja bio je nespretno ispisan natpis: »Outlaw Sa-

loon«. Salun ljudi izvan zakona!

Ljudi koji su nastavali to gnijezdo bili su uistinu ljudi izvan zakona, desperadosi i otpadnici koji su to čak drsko naglašavali. Možda ti stanovnici imaju svoj osobit crni humor.

Pecos privede svog sivca privezištu, klizne sa sedla i pode prema vratima, ne potrudivši se da priveže konja.

U salunu su također sjedili ljudi mrkih lica, šutljivi i zvjerkavih očiju.

Na kraju niske duge prostorijske nalazio se mjedenim limom obložen bar koji se protezao od jednog do drugog zida, na oko dvadeset koraka. Iza njega su bile grube police s bezbrojnim bocama, koje je umnažalo ogledalo postavljeno iza njih.

Kruna svega, međutim, bila je žena što je kraljevala iza bara. Bila je odjevena u tamnoplavu haljinu, ukrašenu svjetlucavim perlicama. Samtasta haljina imala je dubok izrez na prednjem dijelu koji je otkrivao glatku bijelu kožu i opuštao da se nazru pune, jedre grudi. Oko vrata visio je križić od čistog zlata.

Visoka i vitka žena crne kose i dubokih tamnih očiju bila je lako naslonjena uz police. Lijevu ruku oslonila je na pipničarsku dasku, a desnu položila na gornji dio bara. U toj ruci, uvučenoj u rukavicu što je sizala do lakta, držala je elegantno dugi cigarluk s upaljenom cigaretom. Lijevi bok kao da je izazivao oči gostiju.

Pecos je prošao između stolova i stao uz bar.

Žena ga je pogledala u oči. Pecos nije trepnuo. Lak i malko nadmen osmijeh pratio je taj susret.

Muškarci koji su stajali uokolo i dalje su šutke zurili u došljaka. Pecos se na njih nije obazirao. Trenutno ga je zanimala samo žena.

Pecos se nasloni na bar i nagne se malko naprijed.

– Viski, madam! – rekao je.

Žena je dala znak jednom od pipničara, koji je gostu odmah dodao čašu i bocu. Pecos natoči i ispije. Viski bijaše dobar i lijepo je grijao želudac.

Ponovo je pogledao ženu i nasmiješio se. Dotad nitko u salunu, osim njega, nije progovorio. Pecos pokaže prema ostalima rukom i reče:

– Karmine, madam? Džentlmeni su se upravo vratili sa sprovoda?

Žena se nasmijala.

– Ne. Ali u ovom gradu stranci nisu rado viđeni, mister – rekla je tiho. – Pogotovu ne oni koji se sukobljavaju s našim momcima i pucaju po njima.

Pecos kimne s razumijevanjem.

– Tako? Znači, bilo je promatrača? – rekao je. – Zašto nisu pomogli prijateljima? Svatko me mogao puškom skinuti sa sedla a da sam ne zapadne u opasnost.

Žena se i dalje smješkala. No iz njezinih očiju izvirala je ledena hladnoća.

Tih trenutaka Pecos je shvatio, pred kakvom se ženom našao. Bila je to jedna od onih proračunatih, bešćutnih žena pustolova kakve su dolazile u

zapadne krajeve da na račun muškaraca zgrću bogatstvo.

S tom vrstom valjalo je biti oprezan. Ako je potrebno, takva žena gazi i preko leševa.

Pecos natoči još jedan viski. Bio je to Bourbon iz Tennesseeja. Blag na jeziku i istodobno pun vatre.

— Kod nas viski nije jeftin — reče žena. — Čaša stoji dva dolara. Prije nego popijete, trebalo bi da prebrojite novac, stranče.

Pecos ne odgovori ništa nego mirna lica iskapi čašu i natoči je odmah treći put. Pogledi prisutnih netremice su počivali na njemu.

Iza Pecos nastane gibanje. Žena jedva vidljivo kimne glavom. Pecosu to nije promaklo. Čuo je pozadi korake ali se nije okretao.

Mirno i opušteno stajao je na svom mjestu.

Napolju je odjeknuo konjski topot. Malo kasnije doteturao je u salun jedan od trojice što ih je Pecos izranio mecima.

— Ovo je Pecos Wagoner, ljudi! Izdajica! — vikao je došljak. — Prijatelji, udesite ga! Taj klipan nije ništa bolje zaslužio. Razderite ga u komade!

Poslije te vike ponovo je zavladala tišina.

— Vi ste dakle Pecos Wagoner — reče žena prigušenim glasom. — Kapetana Pecos zamišljala sam drukčije. Mnogo sam o vama slušala. Na vašem mjestu ne bih se bila vratila. Za to je potrebno mnogo hrabrosti.

— Nemam se čega bojati — reče Pecos. — Slobodan sam čovjek i idem kamo hoću.

Pecos se polako okrenu i zagledao se u onu dvojicu što su se u međuvremenu ustobočili iza njega.

Bila su to dva plećata, zbijena momka. Njihove su pesnice podsjećale na kovačke maljeve a brazgotine na neobrijanim licima govornice da su sudjelovali u mnogim salunskim tučnjavama.

Snagatori su gledali u ženu. Tog trenutka bili su slični krvožednim psima koji čekaju znak gospodara.

— Madam — reče Pecos — vratite svoje pse na lanac. Inače bi se mogle dogoditi neugodne stvari.

Žena se podrugljivo osmjehnula.

— Čini se da se osjećate vlaški jakim, Pecos. Kladim se da je jedan od ovih dovoljan da vas smlavi.

Pecos je pogleda.

— I čemu bi to koristilo, madam? Ne vidim da biste od toga imali mrvu koristi.

Jedan od razbijača počeo rok-tati.

— Da mu malo smekšam gubicu, Cora? — pitao je nadmeno.

Činilo se da žena iza bara oklijeva. Pogledi gostiju bili su uprti u nju i odavali su veliko očekivanje. Samo to Pecos nije mogao vidjeti.

Unatoč tome osjećao je da se situacija zaoštrava. On je izazov i bilo bi nevjerovatno da ta Cora sada izabere povlačenje.

Sljedećeg trenutka Cora je odlučno kazala:

— Hajde, momci, iskušajte kakva je to njegova tvrdoća.

Vrlo bih rado vidjela, da li veliki kapetan Pecos nabacuje samo krupne riječi, ili je zaista tako opasan kao što se priča.

U očima dvojice gorila počelo je sijevati. Stisnutih zubi bacili su se na mršavog mladog čovjeka, okrenutoga leđima baru.

Pecos se munjevitim pokretom sagnuo.

Iz tog položaja trgnuo se koso uvis, dok su pesnice, protivnika proletjele mimo njegove glave.

Svom snagom udario je jednog tjemenom u trbuh. Čovjek je zakrkljao i zateturao natraške. Ne osvrćući se na njega, mladi Teksašanin okrenuo se drugome.

Počeo je spretno plesati oko njega, odbio nekoliko udaraca, uzmaknuo malko i onda dva put redom zabio ljevicu u divovsko tijelo. Oba puta pogodio je jetra. Napadač je instinktivno spustio ruke.

Vitki Teksašanin kao da je upravo to čekao. Njegova desnica pogodila je protivnikovu bradu. Od snage udarca glava se trgla natraške. Div kao da je počeo rasti. Oči su se također povećale, buljeći pred sebe u nevjerici.

Kao da je podrezan, čovjek je pao na pod. Zagrmjelo je kao da je palo stablo.

Pecos nije mirovao. Drugi se momak oporavio od udarca u trbuh. Urlajući skočio je na Pecosa s leđa. Sad više nije udarao pesnicama. Umjesto toga stegnuo je ručtinama Pecosov vrat.

Pecosu se činilo da je upao u škripac. Jedva je hvatao zrak.

Leda mu je pritiskala težina napadačeva tijela.

Ispred Pecosovih očiju počeli su titrati crveni krugovi. Slabost ga je počela svladavati. Ako odmah ne uspije stresti sa sebe gorilu, propao je.

Pecos očajnički udari visokom petom čizme i pogodi pravo mjesto, protivnikove nožne prste.

Iznenaden čovjek zaurla i stisak popusti. Pecos je uhvatio njegove ruke i munjevito se nagnuo naprijed. Kao da ga je zahvatila poluga, div je bio bačen u zrak.

Činilo se kao da ga je izbacio neki katapult.

Teško tijelo tupo je tresnulo o bar. Među promatračima se čulo uzdisanje. Neki su začudeno galamili. Bila je to predstava po njihovu ukusu.

Bili su to surovi ljudi. Borba je bila njihova svakodnevnica. U tom trenutku bilo je sporedno što stranac premlaćuje jednog od njihovih. Cijenila se samo snaga, učinak toga mršavoga mladoga čovjeka koji se borio poput pravog borca.

Ljudeskara je udarila o bar glavom i ležala nepomično na podu.

Drugi je momak upravo pokušavao ustati. Uspeo se nekako na koljena, podupirući se rukama, no slabo je napredovao.

Pecos je čekao da čovjek ponovo stane na noge i da opet napadne. Kad se to zbilo, izrešetao ga je pesnicama tako da je pao poprijeko svoga onesviještenoga druga. Uzdah olakšanja razlijegao se prostorijom. Pecos prekorači tjelesa i uze

svoju čašu s viskijem što je još stajala na baru. Dok je pio, susreo se sa ženinim očima. Smješkala se kao da mu odaje priznanje.

— Dobro izvedeno, Pecos! — rekla je. — Borba mi se zaista svidjela. Čovjek kao što ste vi dobro bi mi došao. Imala bih za vas posao. Zanima li vas?

Pecos slegne ramenima.

Pretvarao se kao da želi razmisliti o odgovoru, iako ga je mogao odmah izreći.

Pecos ne bi prihvatio nikakav posao. Vratio se zbog drugih razloga. Zanimalo ga što je s očevim rančom, malim posjedom na Coyote Creeku.

Međutim, zanimalo ga je i to kakav mu posao nudi ta žena. Taj grad je samo trideset milja daleko od njegova doma i zbog toga bi planovi što se tu kuju mogli za njega biti važni.

Žena je došla do samog ruba bara. Pecos je osjetio oštar miris njezina parfema. U njezinim očima vidio je mek sjaj. Jedre usnice su podrhtavale. Poželio ju je. To ga je obuzelo kao da je zahvaćen valom bure. Na trenutak je bio spreman da za nju skoči u samu sredinu pakla.

No tada se ponovo probudilo nepovjerenje. Glas razuma govorio je da toj ženi ne smije vjerovati.

— Onda? — upita žena zavodljivo. Govorila je tiho, tako da je ljudi u salunu nisu mogli razumjeti. — Isplatilo bi se vama i meni, kapetane Pecos. Postavila bih vas za vođu mojim ljudima. Malo bi vremena bilo potrebno da steknete glas koji bi vas štitio od svakoga u

Teksasu. Bio bi to posao vašega života, Pecos.

Pecos se smješkao.

— Vi zaista vjerujete da se plašim? — rekao je. — Kad bih se bojao, zar bih došao ovamo?

Žena je izašla iza bara i stavila ruku na Pecosovo rame. Dodir bijaše mek i ugodan.

— Dodite, Pecos! — rekla je. — Željela bih s vama razgovarati u četiri oka.

Cora uze Pecosu pod ruku.

Kad su htjeli krenuti, ustala su ona dvojica s poda. Iako su bili nesigurni na nogama, odmah su krenuli u napad. No prijeteći pogled žene zadržao ih je. Povukli su se gundajući. Sa smiješkom na usnama Pecos je pratio ženu na kat.

Ušli su u malu sobu s udobnim namještajem, bijelim stolice i ukrašenim ormarom. Debeli tepih u salonu potpuno je prigušivao korake. U zraku je lebdio miris parfema.

Žena je upalila pozlaćenu stolnu svjetiljku i donijela iz ormara viski sa čašama.

Sjeli su.

— Zovem se Cora O'Leary — počela je žena. — Ovo je moj grad. Usred rata kupila sam taj bezvrijedni dio zemljišta. U mom je posjedu deset milja klanca, sve do mjesta gdje počinju pašnjaci. Taj vam je klanac poznat, zar ne, Pecos? Prije ste živjeli u okolini.

Pecos kimne.

— Da — reče otegnuto. — Kraj mi je poznat. Zato sam i znao da je put kanjonom kraći gotovo četrdeset milja. Čudim se da ovuda još ne prolazi poštanska linija.

Žena se nasmijala.

– I ja se čudim. Ali držim da to neće dugo ostati tako. A onda će moj grad procvasti. Zasad je to samo jedno gni-jezdo, jazbina u kojoj je našao sklonište kojekakav ološ.

– Odatle i ime – promrm-lja Pecos. – Desperado City! Ne mislite li da će to odbijati pošten svijet? I još nešto: što može nekome pružiti ovaj klanac? Uokolo nema ničeg osim kamenja. Ne mogu se uzgajati goveda, ne može se ništa sijati ni saditi. Tko da poželi živjeti baš ovdje?

Cora se primakne i kao slučajno dodirne koljenom Pecosovo bedro. Nagnula se naprijed i Pecos osjeti njezin topao dah.

– Pecos – rekla je nježnim i toplim glasom – najprije me saslušajte a onda prosuđujte. Prije tri godine osnovala sam ovaj salun. Svi su mi se rugali kad sam išla u divljinu. No uskoro se pokazalo da sam dobro izračunala. Nisam dugo ostala sama. Sa svih su strana počeli pristizati desperadosi, otpadnici, gonjeni i progonjeni, ljudi koji su izgubili tlo pod nogama, beskućnici, lutalice bez korijenja, oni koji nisu htjeli u rat ili su dezertirali. Skrasili su se ovdje kod mene. Na mom su zemljištu smjeli podići kolibe i postaviti ognjišta. Zauzvrat su me štitili. Radili su za mene jer sam ovdje ja gazda. Barem sam bila do danas.

Zadnju rečenicu žena je izgovorila malko drhativim glasom i Pecos osjeti sućut. Pogodio je kakve su njezine brige iako ih nije spomenula.

– Sada počinjete poimati – kakav ste užas stvorili, zar ne? – rekao je. – Razrastao se korov koji vas jednoga dana može uništiti.

Žena kimne i pogleda ga velikim tamnim očima kao preplašena košuta.

– Da – rekla je. – Pecos, pomalo me podilazi strah. Zato sam ti ponudila posao. Pomozi mi! Moraš mi pomoći! Ti se jedini možeš dokazati u ovom vučjem čoporu.

Primakla se još bliže. Ispružila je ruke i dugim tankim prstima dodirnula Pecosov vrat.

Pecos je nježno privuče k sebi.

– Pomoći ću ti – rekao je tiho. – Možeš se osloniti na mene, Cora!

Njezina glava počivala je na njegovu ramenu. Meka bujna kosa dodirivala mu je lice. Tek sada osjeti se nelagodno zbog toga što je prašan i neobrijan, što se na njegovoj odjeći osjeća znoj, miris konja i dim logorskih vatri.

Činilo se da to ženu ne smeta. Njezino lice priljubilo se uz njegovo rame. Tako nije mogao vidjeti podrugljiv osmijeh i hladnu proračunatost u očima, koju je opazio malo prije u salunu.

Prvi put u životu Pecos Wagoner je upao u žensku mrežu.

Trenutak kasnije pažljivo se oslobodio i ustao. – Moram se pobrinuti za konja – rekao je. – Ostavio sam ga napolju gladna i žedna. Vidjet ćemo se uskoro, Cora.

Pecos posegne za svojim stetsonom i stavi ga na glavu. Ne

čekajući Corin odgovor pošao je prema vratima.

— Spavati možeš u mom hotelu — rekla je brzo. — Pobrinut ću se da ti priredim dobru sobu i kupelj. Navečer možemo porazgovarati o svemu ostalom.

Pecos kimne i izađe. Uskim hodnikom išao je kao u snu. Isto tako se spuštao i niz stepenice.

Prolazeći kroz salun, nije se obazirao na podrugljive poglede koje su mu upućivali sa svih strana.

Pecos je izašao na ulicu i odveo svog ždrijepca u staju. Zatim je otišao u hotel. Cora se u međuvremenu zaista za sve pobrinula.

Meksički dječak odveo ga je u sobu. Crnački div punio je drvenu kacu toplom vodom. Četvrt sata kasnije sjedio je Pecos Wagoner u tom blaženstvu, ispirući prašinu dugog puta sa svog očeličenog tijela.

Sjedio je u kaci leđima okrenut vratima i nije mogao vidjeti tko je ušao. Vjerovao je da je došao sluga, kojeg je poslao po ručnike i rublje.

— Stavi to tamo na stolicu, Herkules! — rekao je.

Promukao i grub glas uzvratilo je hihotanjem. Zatim su se pred njim pojavila dva neznanca.

U rukama su držali revolvare.

Bio je to svakom jasan jezik.

Pecos je pogledao derane, nasmijao se i zagnjurio u vodu. Poslije nekog vremena izronio je tresući glavom.

— Smetate mi — reče mirno.

— Nestanite i dodite kasnije, kad se okupam i obrijem.

Došljaci nisu pokazivali smisao za šalu. Njihova lica ostala su hladna i prijeteća.

Jedan je klipao posegnuo za Pecosovim remenom s revolverom, koji je bio obješen na stolicu pored kace. Momak je objesio remen o rame i počeo razgledati oružje.

— Dobra stvarca — rekao je mašući glavom. — Baš ti hvala na tom poklonu.

— Nećeš uživati u njemu — podsmješljivo će Pecos. — Udara natraške.

Mani se glupih šala, čovječe — obrecnuo se drugi čovjek. — Nismo došli zbog zabave, Pecos. Izlazi iz vode! Za pet minuta bit ćeš odjeven i nestat ćeš iz grada. Jasno?

Pecos Wagoner kimne.

— Jasno! Ali što ako ne prihvatim vašu ljubaznu ponudu? — upita osmjehujući se.

Čovjek je podigao revolver i uperio ga u Pecosovo čelo.

— Brojit ću do tri — rekao je. — Ako se dotad ne pokreneš, prosut ću ti mozak.

Pri zadnjim riječima momak je potegnuo kokot i počeo brojiti.

II

Pecos je polako ustao.

Bio je siguran da nema šale. Poznavao je oba čovjeka što su ga iznenadili u hotelskoj sobi. Poznavao ih je dovoljno dobro da bude siguran kako mu prijetite smrću.

Napadači su jedan drugome bili slični kao da su braća. Jednako su se cerili. Imali su jednako uglata lica, jednake sive brkove koji su visjeli preko ruba usnica. Nosili su jednake teksaške stetstone svijetlosmeđe boje i jednaka odijela.

Bili su sasvim slični, premda nisu bili braća.

Buck Stonewall i Amarillo Lee bili su samo zemljaci, Teksašani. Teksašani osobito divlje i ponosne vrste.

— Zašto zapravo lažete? — upita mrzovoljno Pecos ustajući iz kupelji. — Zašto odmah ne kažete da me hoćete ubiti? No po mogućnosti najprije biste me odveli odavle tako da stvar ne podigne mnogo prašine.

— Požuri! — reče Amarillo Lee srdito. — Što će se događati, saznat ćeš na vrijeme, Pecos!

— Dovoljno rano, ha?

— Da.

Pecos Wagoner se polako otirao i počeo se oblačiti ne žureći se.

Za to vrijeme u mislima je grčevito tražio izlaz iz nevolje. Zasad se ništa nije moglo poduzeti. Napadači su bili budni poput pasa. Zaskočili su žrtvu i nisu je ispuštali iz vida.

Kožnati pojas sa zlatom Pecos je sakrio pod madrace prije nego je ušao u kacu da se okupa. Taj se oprez sada isplatio.

Mislio je na Coru O'Leary. S tom ženom, čiju je riječ slušao čitav Desperado City, sklopio je savez. Hoće li ga Teksašani moći izvući iz njezinog grada?

Postojala je velika vjerojatnost da će pri tom imati teškoća.

— Nemoj se zavaravati lažnim nadama — reče Amarillo Lee posprdno, kao da je čitao njegove misli. — S Corom ne računaj, a pogotovu ne s njezinim ljudima. Gotov si, Pec, svršeno je.

Pecos se obukao i mirno je kimnuo.

— Onda možemo krenuti — rekao je.

— Bez žurbe — dobaci Amarillo Lee. — Najprije mora sve doći na svoje mjesto. Sve mora djelovati sasvim prirodno.

Amarillo Lee izvadi metke iz Pecosova walkera i vrati mu ga zajedno s opasačem.

Pecos se opasao. Pri tom se osmjehnuo i podrugnuo se:

Niste baš sasvim sigurni? Vrlo rado bih, znao kakvu ulogu igrate u ovom brlogu. Ne jašete više za ponosni Borregov ranč, je li?

— Upravo tamo ćemo te odvesti, mladac — reče Buck Stonewall mračno. — Treba da umreš onako kako si zaslužio. Metka bi bilo šteta. Hajde, naprijed! Ići ćeš neprestano pola koraka ispred nas. Pri prvom sunjivom pokretu izrešetat ćemo te.

Pecos Wagoner zanjše glavom.

— Znači, baš kao što sam i mislio: šteta metka — rekao je.

— Znate, li momci, što mi se čini? Ne usudujete se ovdje u gradu pucati. Ne biste izvukli žive glave.

Amarillo ga gurne revolverom u rebra.

— Kreći, govнару!

Pecos pode. Na pola koraka slijedili su ga mrki Teksašani, još s revolverima u rukama.

U hotelu je vladala mrtva tišina. I vani na cesti bilo je razmjerno mirno. Činilo se da u zraku leži napetost. Dio stanovnika tog čudnog grada zacijelo je odavno znao kakva se igra trenutno igra.

Kad su stigli do stepenica, Pecos je čuo iza sebe tih šum. Protumačio ga je ispravno. Napadači su spremili revolvere. Htjeli su da budu što ne-napadniji.

To je učvrstilo Pecosovo uvjerenje da u Desperado Cityju postoje dvije protivničke stranke: Skupina oko Core O'Leary i druga, koja je slijedila svoje interese. Pecos je držao da je kucnuo njegov čas.

Okrenuo se naglo i trgnuo svoj prazan revolver.

Neočekivani pokret iznenadio je obojicu napadača. Djelić sekunde stajali su kao ukočeni.

Pecos je iskoristio svoju prednost i punim zamahom udario revolverskom cijevi Bucka Stonewalla, tako da ga je oborio nogu. Tijelo se skotrljalo niz stepenice i zaustavilo na prvom odmorištu. Stonewall se nije micao.

Kad se Pecos okrenuo prema drugom protivniku, taj je upravo izvlačio revolver i htio pucati.

Pecos ga više u tome nije mogao spriječiti.

Munjevito se sagnuo i istog trenutka bacio na Amarilla svoj teški walker. Oružje je pogodilo čelo upravo u trenutku kad je Amarillo Lee pucao.

Metak je prozujio iznad Pecos.

Zaslijepljen krvlju koja mu se slijevala u oči Amarillo Lee pucao je još tri puta.

Jedan je metak pogodio Pecosu u desnu butinu, napravivši duboku ranu.

Pecos zatomi bol i baci se na Amarilla. Izbio mu je oružje iz ruke i udario ga još jednom po sljepoočici. Zatim je podigao svoj revolver s poda i promatrao Amarilla kako ošamućen i napola slijep tumara lijevo-desno.

Pecos je brzo punio oružje.

Dolje na odmorištu Buck Stonewall se počeo micati.

Hotel je oživio. S oružjem u rukama na hodnik je nagnula čitava rulja. Ugledavši Pecosu na stepeništu, ljudi su odmah počeli pucati.

Pecos uzvрати s nekoliko metaka i povuče se u tamniji dio hodnika.

Još mu nije bilo jasno što se zapravo događa, kakva se igra igra. Zbog toga je smatrao najpametnijim da se skloni. Šepajući je stigao u svoju sobu i zaključao vrata. Iz kreveta je izvukao pojas sa zlatom i brzo ga ovio oko struka. Preko toga navukao je košulju. Zatim se ogledao za puškom i provjerio je da li je napunjena.

Napolju su se čuli koraci. Nečije čvrste pesnice počele su lupati po vratima. Odjeknuli su hici i meci su zasuli sobu.

Pecos je ispalio iz puške nekoliko metaka u vrata. Dva krika bila su odgovor.

Napolju je nakratko zavladała tišina. Činilo se da se napadači dogovaraju što da rade.

Pecos otvori prozor i nagne se napolje. Bilo je tako tamno da je jedva vidio prst pred nosom. Uzeo je s komode petrolejku i posvijetlio. Duž kućnoga zida ispod prozora protezala se uska balustrada.

Pecos se prebacio preko prozora, pri čemu ga je jako boljela noga. Osjećao je kako krv teče niz stegno.

Pri svjetlu petrolejke vidio je požarne ljestve. Bile su udaljene otprilike dva koraka.

Oprezno je namjestio svjetiljku na prozorski okvir, tako da se lakše može kretati.

Polako se pomicao ulijevo. Pri svakom pogrešnom koraku mogao je pasti u dubinu. Petrolejka na prozoru pružala je zadovoljstvo i popriličnu sigurnost. Bez nje bio bi izgubljen.

Te misli odjednom je prekinula tama. Ništa se više oko njega nije vidjelo. Petrolejka se prevrnula u sobu i čulo se razbijanje stakla. Vjerojatno ju je bacio nalet vjetra, ili nije čvrsto stajala.

Pecos počeo psovati u sebi.

Stajao je u potpunoj tami. Ako najviše za dvije minute ne nestane s tog mjesta, postat će živa meta na kojoj mogu vježbati i šeprtlje.

Gurne lijevu nogu naprijed. Lecnuo se. Noga je ostala visjeti nad prazninom. Stigao je dakle do kraja uske balustrade. No gdje su, do vraga, požarne ljestve?

Iz sobe se čuo lom. To je značilo da su provaljena vrata. Za nekoliko sekundi progonitelji će se pojaviti na prozoru dok će ga drugi gadati odozdo kao pticu.

Sve se moralo staviti na jednu kartu.

Pecos Wagoner baci se ulijevo ispružene ruke, nastojeći da ostane što bliže zidu. Sve je trajalo koliko jedan otkucaj srca, no njemu se činilo da je protekla cijela vječnost.

Prsti su mu dodirnuli prečku ljestava. Uhvati tanki klin poput grabežljivice kad stegne žrtvu.

Tijelo se zanjihalo. Lijeva ruka morala je izdržati čitavu težinu. Pecosu se činilo da će mu se pri sljedećem njihaju iščupati iz ramena. No tada je našao uporište. Noge su mu dodirnule prečku i tada se morao pridržati također desnom rukom.

Za to kratko vrijeme mnogo se toga dogodilo.

U hotelu je nastala vika. Na prozoru se pojavilo jako svjetlo. Kad se petrolejka prevrnula u sobu, izazvala je požar. Drveni pod počeo je gorjeti.

Pecos se brzo spuštao i bio je zadovoljan kad je pod nogama osjetio čvrsto tlo.

Požurio je da se makne s toga mjesta. Noga mu je zapela o nešto tvrdo i sagnuo se. Bila je to njegova puška koju je u bijegu bacio s prozora.

Kad se našao u zaklonu mraka, počeo je promatrati hotel.

Gore u sobi ljudi su bili zaukupljeni gašenjem vatre. Njegovi progonitelji imali su očito pune ruke posla. Pri tom su radili u vlastitom interesu. Zahvati li požar čitav hotel, prenijet će se na druga zdanja i progutati cijelo gnijezdo.

Čitav Desperado City bio je na nogama. Vika i krika parale su noć. Posvuda se neprestano pucalo.

Pecos spusti hlače i poče pretraživati ranu. Vrškom prsta opipao je strijelnu rupu i ustanovio da je metak ostao u mesu.

— Prokletstvo! — promrsio je tiho. — To mora brzo napojiti!

Razderao je košulju i dobivenim komadima tkanine previo nogu. Bol mu je parala tijelo.

Najveća opasnost prijetila mu je od upale rane. Ne pobrine li se za nju na vrijeme, jedini spas mogao bi još biti rezanje, amputacija.

Pecos uze oružje, provjeri da li je napunjeno i uspravi se.

U Desperado Cityju još se pucalo. Dvije strane izravnavale su račune. Ljudi Core O'Leary borili su se protiv druge grupe, kojoj su pripadali također Buck Stonewall i Amarillo Lee.

Pecos se polako počeo snalaziti u tim odnosima. Bilo mu je također jasno da ga Stonewall i Amarillo nisu htjeli izvući iz grada i ubiti samo zbog stare mržnje.

Razlozi su bili viši.

Ako uspiju, umlatit će dvije muhe jednim udarcem. Pecosa Wagnera stigla bi, po njihovu mišljenju, pravedna kazna a Cori bi bio zadan snažan udarac.

No što su sve ti ljudi tražili kao jahači Borregova ranča u tom razbojničkom brlogu?

— Saznat ću to — promrmlja Pecos i pođe tamom iza kuća i koliba.

Kretao se prema salunu.

U hodu je nabasao na potok, koji je na tom mjestu tekao u oštrom zavoju. Da bi dospio do stražnje strane saluna, morao ga je pregaziti. Šepajući zagačio je u vodu. Bila je hladna i dosizala mu do iznad koljena. Morao je izvući revolver da ga ne smoči i time onesposobi.

Kad je stigao na drugu obalu i pošao dalje, voda je u čizmama bućkala, proizvodeći šljapkav zvuk.

Salun se ustobočio u tamnoj noći bez ijednoga svjetla. Tu i tamo sijevnulo bi oružje. Pecos je slušao pucnjeve pušaka i revolvera.

Kuća je bila pod opsadom. Salun Core O'Leary pretvorio se u tvrđavu. Pecos je stao i nije se micao. Kako da sada uđe u tu košnicu? U tami će ga smatrati neprijateljem i zasuti ga olovom.

Svoje ime nije smio doviknuti. U tom slučaju ne bi mogao proći kroz redove vanjskih napadača.

No Pecos je morao ući u salon. Po svaku cijenu.

Radilo se o njegovu životu. Te zlosretne noći može mu pomoći jedino Cora O'Leary.

Pecosu Wagoneru nije ostalo mnogo vremena za razmišljanje. Morao je djelovati odmah. Sad ili nikad.

* * *

Pucnjava je jačala i zatim se opet stišavala.

Pecos se priljubio uz zid neke dašćare.

Kad se smirio, čuo je iznutra glasove. Nekoliko ljudi koji su napadali salun sklonilo se tu i

odakle su, iz donekle sigurnog zaklona, mogli pucati.

— Za cijelu predstavu krivi su Stonewall i Amarillo — govorio je jedan ljutito. — Baš im je trebalo da si utuče u glavu kako će skončati tog prokletog Pecos. Lady sad jasno zna kakva se igra ovdje igra.

Drugi se čovjek podrugljivo smijao.

— I? Što onda? Sasvim sam zadovoljan da se konačno igra otvoreno. Cora bi mogla biti zadovoljna ako izvuče živu glavu.

— Nemoj je potcjenjivati — javio se treći. — Ako pravo iskesi zube, bit će nam vruće pod tabanima. Kažu da je dosad sama poslala četvoricu u vječna lovišta. Puca kao pravi revolveraš. Ako je istina samo polovica od onog što sam čuo, imamo posla s pravom čegrtušom. Ili možda vjerujete, momci, da će jednostavno dići ruke od svega što je mukotrpno stvorila? U taj posao uložila je sve što je imala.

— Sve joj to neće pomoći, pa makar bila tako hrabra kao što kažeš. Može računati samo sa petnaest ljudi. Naše su snage dvostruko jače. Izvući ćemo je napolje prije negoli svane.

Netko je promrmljao nešto što Pecos nije mogao razumjeti. Zatim je ponovno zavladala tišina.

Pecos je pogledao prema salunu. Između te kuće i Pecosova zaklona bilo je dvadesetak koraka čistine.

U međuvremenu se klancem razlila mjesečina. Obliven njezinim bljedilom, grad je djelovao sablasno.

U blizini su se začuli koraci. Zatim se javili glasovi. Skloništu se približavalo nekoliko ljudi. Izranjali su iz tame i kretali se tako da budu izvan pogleda onih u salunu.

Pecos se sasvim priljubio uz zid, ne bi li ga zaklonila strešna sjena. U njegovoj nozi gorjela je vatra bola. Morao je stisnuti zube da ne jaukne.

Ljudi su došli bliže i Pecos je mogao vidjeti tamne sjene i snažnog vučjaka koji ih je vodio potihom režući. Njega su, dakle, doveli na trag.

U lijevoj ruci Pecos je držao revolver, a u desnoj uz bok, spencericu.

Životinja je šarala gubicom po tlu i vodič ju je s mukom držao na uzici. Tada je pas počeo režati i lajati.

— Oprez! — reče prigušeno neki čovjek. — Tu je negdje. Sam ga je nanjušio.

Pecos je znao da će za nekoliko sekundi biti otkriven. Preostala mu je još samo jedna mogućnost. Bijeg prema naprijed. Inače je izgubljen.

Pucao je iz revolvera. Prvi metak oborio je velikog psa. Životinja se izvrnula na stranu i opružila.

Ljudi su iznenađeno zagalamili.

Odmah potom progovorilo je i njihovo oružje. Cijevi su sijevale i tanad je udarala po das-kama lijevo i desno od Pecos. Bilo je pravo čudo što nije bio pogoden.

Munjevito je ispalio preostale metke iz revolvera. Naišla petorka raštrkala se. Sa zadovoljstvom je Pecos ustanovio da je trojicu pogodio. Teško

su teturali i s mukom nastojali doći do zaklona.

Krikovi su odjekivali kroz noć.

— Svi ovamo! — vikao je netko. — Otkrili smo ga!

Sa svih strana čuli su se koraci. Pucalo se. Ljudi su se dozivali i psovali.

Pecos je potrčao povlačeći ranjenu nogu. Nije dospio daleko. Jedan ga je metak pogodio u leđa. Stao je kao da je nalletio na zid.

Oštra bol kao da mu je prerezala tijelo na dva dijela. Osjećao se tako kao da mu je netko u utrobu gurnuo užareno željezo.

Pao je na lice i nekoliko trenutaka ostao mirno ležati. Ispred očiju plesali su mu crveni krugovi. Činilo mu se da ga neka divovska ruka pritiskuje u zemlju.

Ležao je kao mrtav.

Kao da dopiru iz daljine, čuo je slavodobitne poklike progonitelja. Otvorio je oči. Crveni krugovi i magla nestali su ispred njih. Volja da preživi vratila mu je dio snage.

Odmah pored njega ležala je puška. Znao je da je u njoj još svih sedam metaka. Ispružio je ruku i vršci prstiju dodirnuli su hladan mjedeni okov na kundaku.

Koraci su se približavali. Okružilo ga je pola tuceta ljudi. Jedan ga je gurnuo nogom.

— Taj je gotov! — rekao je. — Ništa drugo nije ni zaslužio. Ljudi, kakav je to borac bio! Izuo je šestoricu naših. Phila i Morta zauvijek. Sramota je što ga nismo dobili živoga. Bilo bi to vješanje kakvo se ne pamti.

Bio je to glas Amarilla Leeja.

— Više se ništa ne može promijeniti — reče njegov prijatelj Buck Stonewall. — Idemo se baviti Corom. Ove noći mora biti sve konačno sredeno. Kad svane, ne smije više biti dvojbe o tome tko daje ton ovom gradu. Naprijed! Svatko na svoje mjesto!

Pecos je predahnuo. Ako nitkovi sad odu, ostaje mu mrvičak nade da će se dovući do saluna.

Tog trenutka netko ga je gadno udario čizmom u slabine. Bol ga je probola tako iznenada da je nehotice uzdahnuo.

Ljudi oko njega zastadoše.

Pecos prikupi zadnje ostatke snage i privuče pušku. Očajničkim trzajem okrene se na leđa i poče pucati po iznenađenim protivnicima.

Trenutak je među njima vladala zbunjenost. Sve se zbilo sasvim neočekivano.

Dvojica, trojica padoše na zemlju. Pecos je pucao dok je ispraznio pušku. Gotovo svaki metak našao je svoj cilj, no i on je nekoliko put pogoden.

U dvorištu iza saluna tutnjao je pakao.

Cora O'Leary zacijelo je opazila promjene u situaciji i spoznala svoju priliku. Zato je ljude poslala napolje.

Razvila se divlja, ogorčena borba. U njezinu središtu bio je Pecos Wagoner.

Krvario je iz mnogih rana, no puzao je. Naišao je na Bucka Stonewalla, kojeg je ustrijelio, i uzeo njegov revolver.

U neposrednoj blizini trenutno nije bilo nijednog protivnika koji bi mogao biti opasan.

Kad je pogledao prema salunu, vidio je Coru O'Leary kako puca na čelu svojih ljudi. Više nije bila ona fina lady kakvu je Pecos upoznao.

Imala je crvenu košulju, čizme i uske »levisice«. Duga crna kosa vijorila joj je kao konjska griva na vjetru. Oštrim glasom izdavala je zapovijedi. Ljudi su se razvili u strijelce. Ona sama nije propuštala nijedan cilj. Protivnici su se počeli povlačiti.

Pecos je sjedio na tlu kad je Cora stigla do njega. Ispustila je pušku i kleknula.

– Bože, gadno su te udesili – govorila je iznenađeno.

Pecos je s mukom smogao osmijeh.

– Srce još kuca – rekao je. Pecos je gledao prijeko prema daščari. Tamo se pojavilo lice, koje je napola pokrivao puščani kundak, naslonjen na čovjekovo rame. S naporom ali brzo, podigao je Pecos revolver koji je uzeo Bucku Stonewallu. Istovremeno je viknuo i gurnuo ženu u prsa.

Cora je pala natraške.

Metak što joj je bio namijenjen promašio ju je za vlas ali je Pecos dobio još jednu krvavu ogrebotinu na ramenu.

Čovjek s puškom nije došao do drugog pucnja. Pecos je ispalio dva metka i jedan je pogodio kundak. Čovjek je zaur-lao. Puška mu je ispala iz ruke i sljedećeg je trnutka nestao.

Pecos obriše oči.

Nije li to bio Zebulon MacPhee? Ili ga je prevarila mjesečina?

– Ne – mrmijao je – to nije moguće!

Cora se uspravila. Unatoč nenadanom napadu i opasnosti, na njezinu licu nije bilo ni traga strahu. Ta žena bila je hladna poput leda.

– Što nije moguće? – htjela je znati.

– Ah, ništa – s mukom izusti Pecos.

Ponovo ga je spopala slabost i ona divovska šaka opet ga je pritisla o zemlju.

Duboko je uzdahnuo i opružio se. Ostao je nepomično ležati.

Cora O'Leary promatrala ga je hladnog lica.

– Kakav čovjek! – reče po-tiho. – To je pravi momak!

Cora se uspravila i pozvala dvojicu svojih ljudi i naredila im da Pecosa unesu u kuću.

Pucnjava je utihnula.

Pecos je ležao u Corinoj spavaćoj sobi.

* * *

Pecos Wagoner probudio se u podne drugoga dana. Htio se uspraviti, no jedva se malko pomaknuo. Čitavo tijelo bilo mu je omotano zavojima. Gotovo da nije bilo mjesta na njemu koje ne bi boljelo.

Pecos zatvori oči i pokuša se prisjetiti minulih događaja.

Jedna za drugom pojavljivale su se pred očima slike strašne borbe. Ponovno se pitao kakva se igra odvija u tom gradu. Istodobno je odlučio da ode iz njega čim bude mogao.

Htio je ići dalje, u Coyote. Tamo je njegova zemlja. Tamo živi Patricia Conally.

Ušla je Cora O'Leary. Lijepa žena mu se smiješkala.

– Ponovo ustao od mrtvih!
– govorila je u šali. – Kako se osjećaš, Pecos?

Pecos se smijuljio.

– Izgladnjelo kao vuk zimi
– rekao je. – Gdje sam zapravo?

– U mojoj sobi iznad saluna
– odgovorila je Cora. – Bio si sretne ruke, Pecos. Za tvoj život nitko ne bi bio dao ni prebiven cent. Čak ni doktor.

– Ja imam sedam života – uzvрати Pecos. – Kao mačka. Dva sam u međuvremenu potrošio. Jedan od njih u ratu. Tada su me također otpisali.

Cora je sjela na rub kreveta. Posegnula za njegovom rukom i nježno je pomilovala.

– Što je s Amarillom Leejem i Buckom Stonewallom? – pitao je Pecos. – Stonewalla sam još vidio prije nego sam se onesvijestio. Bio je živ.

– Umro je od rana – rekla je Cora, no Pecosu se činilo da ne govori istinu. Nešto nije bilo u redu i to mu je govorio njegov osjetljivi instinkt. – Amarillo i ostali pobjegli su dok su još bili u stanju da bježe. Mislim da se nikad više neće ovdje pojavljivati.

– Kakva se to igra zapravo igra? – pitao je Pecos. – Na primjer, što su Amarillo i Stonewall tražili u gradu? Kao što su mi sami rekli, oni jašu za ranč „Tomahawk“, dakle za Borregove. A ranč je udaljen odavle petnaest milja.

– Sve je to točno – promrm-ljala je žena. – Ali obojica su igrala dvostruku igru. Varali su svog rančera gdje god i kako god su mogli. Zadnjih mjeseci ukrali su mu otprilike

dvije tisuće goveda i otjerali ih na istok. To će reći da u Missouriju imaju kupca.

– Aha, tako – reče Pecos. – Kradljivci stoke. A istodobno glume ponosne Teksašane, koji žele osvetiti domovinu, zbog čega bih i ja morao pod zemlju.

Cora je zatresla glavom.

– Ne, Pecos, nije se radilo o tome – rekla je. – Htjeli su pogoditi mene. Ti su me lopovi napadali gdje su god mogli.

– Zašto?

– Zato što su htjeli skršiti moju vlast u ovom kanjonu. Nisu mogli podnijeti žensku vladavinu.

– I to je razlog da se razbijaju glave? – upita Pecos. – Ili se ipak radi o još nečemu?

– Pa, da – reče Cora otvoreno. – Ja imam velike planove, prijatelju. A ti si čovjek koji će mi u tome pomoći.

– Budem li htio.

– Obećao si mi.

Pecos zaniječe glavom.

– Obećao sam ti da ću te čuvati od vukova koji u ovom gradu kese zube. To se upravo i dogodilo. U Desperado Cityju više nemaš protivnika. Time je moje obećanje ispunjeno. Čim budem na nogama, moram ići dalje. Moj je cilj grad Coyote. Tamo imam ranč, tamo sam kod kuće. Vrijeme je da se vratim.

Cora odmahne rukom.

– Nisi rođen za rančera, Pecos – rekla je značajno. – Tebe u životu čekaju ljepše stvari. Bit ćeš bogat i viđen čovjek za koga će raditi drugi. Imat ćeš raj na zemlji, ukoliko budeš radio sa mnom.

Pecos je promatrao tu ženu kao da još nije priseban.

Cora je ispustila njegovu ruku i naglo ustala.

— To je tvoja zahvalnost? — pitala je.

— Kakva zahvalnost? Zbog čega?

— Spasila sam ti život. Da nije bilo mene, sada bi bio mrtvac.

U tom pogledu morao se Pecos složiti s Corom. Da nije bilo nje, sigurno bi bio mrtav.

— I sada me ucjenjuješ? — upita grubo.

Cora ga je drsko pogledala.

— Ako tako mora biti, da! — rekla je.

— Slušaj — reče Pecos — bogatstvo me ne zanima. U prvom redu htio bih biti sretan čovjek.

— Može li itko biti sretan među konjima i smrdljivim kravama, čovječe? — reče Cora podrugljivo.

— Mislim da nema smisla s tobom razgovarati o tome — uzvratila Pecos.

— Imaš pravo — dobaci Cora i slegne ramenima. — Što se mene tiče, idi na svoj ranč kod Coyote Creeka i budi sretan sa svojim kravama. Međutim, osjećaj mi govori da ćemo se uskoro ponovo sresti.

Cora je izašla iz sobe.

Malo kasnije mlada Meksikanka donijela je Pecosu poslužavnik s jelom. Najprije je dobio krepku juhu od mesa, zatim divovski odrezak s punjenim tortiljama.

Poslije obroka Pecos se osjećao mnogo bolje.

S ulice je u sobu dopirala galama. Grad bijaše nemirniji negoli inače.

— Što se dolje događa? — pitao je Pecos djevojku. — Održava se narodni zbor, što li?

— Nešto slično, senjor — reče djevojka. — Suđenje, senjor. Buck Stonewall i još sedmorica trebalo bi da budu osuđeni na smrt. To je gospodaričina želja.

Pecos osjeti žmarce na leđima.

— Što govoriš? Je li to istina?

— Da — reče djevojka. — Ljudi će još danas biti postrijeljani. Tako svršavaju svi koji su protiv señore O'Leary.

— Hm, onda bih ja morao iz kreveta — reče Pecos i zatvori oči.

III

Cora O'Leary sama je izrekla osudu.

— Smrt strijeljanjem!

Osuđeni su ruku vezanih na leđima otjerani prema zapadnom izlazu iz grada. Buck Stonewall bio je tako teško ranjen da su ga na stratište morali nositi.

Ljudi su se morali postrojiti jedan pored drugoga, leđima okrenuti okomitoj stijeni.

Stajali su tako razrogačenih očiju i drhtavih usana. Smrt je bila pred njima, a nitko nije ništa mogao poduzeti. Nije bilo obrane.

Cora O'Leary izvela je pred osuđenike desetoricu s puškama. Sama je stala postrance i zapovijedala hladnim i bezosjećajnim glasom:

— Pali!

Salva je odjeknula i sedam je ljudi palo.

Bila je to užasna, nevjerovatna predstava.

Među malim brojem promatrača bio je također Zebulon MacPhee, stari traper. Kad je gledao postrijeljane, ispod njegove raskuštrane brade trzali su se mišići. Tada se okrenuo i, povlačeći noge, pošao prema salunu.

Svoju mazgu i magaricu vukao je za sobom.

— Prokleta sjeme! — gundao je. — Neka vas vrug nosi. Prokleta babetina...

* * *

U noćnoj gužvi nekoliko je razbojnika nestalo. Među njima je bio i Amarillo Lee.

U podne Teksašanin je stigao do ranča „Tomahawk“. S mukom se održavao u sedlu. Jedan metak napravio je duboku oderotinu u njegovim slabinama i zbog gubitka krvi sasvim je oslabio.

Pritrčali su kauboји i skinuli su ga s konja. Odnijeli su ga u kuću i previli ga. Tek tada počela su padati pitanja.

— Pecos Wagoner — reče Amarillo.

— Otvori usta, Lee! — reče Curly Swanson, krivonogi majstor za kroćenje konja. — Što je s Pecosom Wagonerom? Gdje je Buck?

Iz Amarilla Leeja morala se izvlačiti riječ po riječ. Polako i teško mogla se stvarati slika događaja. Slika koja nije bila prava. Amarillo je pričao drukčije nego što je bilo.

Prema njemu on i njegov prijatelj Buck Stonewall slučajno

su dospjeli u blizinu Desperado Cityja idući za odbjeglih kravama.

Tri milje zapadno od razbojničkoga gnijezda iznenada se pojavio Pecos Wagoner.

Susret nije bio prijateljski. Riječ po riječ i došlo je do sukoba. Pecos je iznenada potegnuo revolver. Naglo, bez ikakvog upozorenja.

Buck Stonewall bio je smrtno pogoden.

Možda, pričao je Amarillo Lee, možda bi on bio uspio srediti Pecosa, no tada su se pojavili lopovi iz Desperado Cityja i morao se dati u bijeg.

— Nisam imao šanse — reče Amarillo na kraju. — Ranjen i sam, što sam mogao? Nastavak borbe bio bi ravan samoubojstvu. Na žalost, Buck nije imao sreće. Prokleti lopov ga je ubio.

Stigli su Borregovi.

Jefferson Borrego, sijedi gazda, njegovi sinovi Miles, Hank i Saul, trojica mrkih momaka s nisko obješenim revolverima. Borregovi su saslušali priču.

— Trebalo bi da odjašemo tamo i spalimo vruće gnijezdo, gazda — predloži Will Donovan. — Ta gamad nije ništa bolje zaslužila.

Jefferson Borrego podigne ruku i zatrese svojom uglatom glavom.

— Otkad postoji taj grad, s njegovim stanovnicima živimo u miru. Imamo važnijih briga negoli da vodimo s njima privatni rat. Na primjer, tisuće goveda valja obilježiti žigom. Stoka se mora goniti na sjever i prodati, ili ćemo zapasti u

nevolje. Desperado City nije naš neprijatelj. Tko želi na svoju ruku osvećivati smrt Bucka Stonewalla, neka to učini ako hoće. Ali ja ću ga brisati s liste. Zauvijek!

Zavladala je šutnja.

— On je izdao Teksas — reče Billy Johnston, dvadesetogodišnji jahač koji se tek prije dva tjedna vratio iz zarobljeništva.

— Što se mene tiče, razlog je valjan i ja idem, gazda.

— Kako hoćeš, Billy — reče Borrego. — Moraš znati što radiš. Što se mene tiče, važniji mi je ranč negoli velika osveta Teksasa.

Billy Johnston počeo je spremati svoje stvari. Ostali su se držali po strani. U osnovi nije ih zanimalo da unište Desperado City.

Grad je bio deset milja bliže negoli Coyote. Osim toga, u Desperado Cityju bilo je prvorazrednih djevojaka. To što je s vremena na vrijeme u kanjonu nestalo koje govedo, nikoga nije uzbuđivalo.

Duhovi su se pomalo smirivali.

No glas da se Pecos Wagoner vratio brzo se širio. Još iste večeri saznali su to i ljudi u Coyoteu.

Većina je ostala hladna, poput ljudi s »Tomahawka« Jeffersona Borrega. Ljudi su bili zaokupljeni svojim brigama.

Međutim, dva tjedna kasnije nabujao je val uzbuđenja. Oko Coyote Creeka zakuhalo je.

* * *

U Desperado Cityju danima je vladala nevjerojatna tišina. Ljudi su šutke lunjali oko svo-

jih kuća ili su sjedili u salunu uz viski, ćaskajući u pola glasa.

Djevojke iz Corine javne kuće nisu se gotovo ni pojavljivale na ulici. Ostajale su u hotelu kao da je zavladała zaraza. Svi su još bili pod dojmom minulih događaja.

Poput marljivog pauka Cora je međutim prela svoje mreže, neprimjetno u uporno.

Jahači su odlazili iz grada i koji dan kasnije vraćali se s nepoznatim ljudima. Stanovnici Desperado Cityja slutili su da se nešto sprema. Svatko je vidio da Cora skuplja nove ljude.

Pecos Wagoner ležao je još u krevetu. Više put svakog dana posjećivala ga je lijepa tamnokosa gospodarica, izmjenjujući s njim po nekoliko bezazlenih riječi.

Dolazio je također doktor Archibald. Premazivao mu je rane i, dok je god bilo potrebno, stavljao nove zavoje.

Od one krvave noći protekla su dva tjedna.

Poslije podneva Cora O'Leary je ponovo ušla u sobu.

— Nisi promijenio mišljenje, Pecos? — pitala je. — Još si krut i kratkovidan kao bizon?

— Ah! Nego, reci mi, budem li htio napustiti grad, hoću li i ja biti postavljen pred onu stijenu? — odgovori Pecos pitanjem.

Cora se smijala i mahala glavom.

— Koješta, prijatelju! Ti si vrijedan da živiš, i to dobro. Već se lijepo bacakaš u mojoj mreži kao riba. Samo to još ne opažaš.

Pecos se drsko osmjehnulo.

— Cora — rekao je — još me nisi dobro upoznala! Nisi shvaćtila da ja nisam obična ribica. Ja sam od vrste koja dere mreže!

— Oh da, ali moja je mreža čvrsta — reče Cora samouvjerenom. — No još imaš vremena za razmišljanje. Vidjet ćemo se poslije...

Pola sata poslije njezina odlaska čuo je Pecos da se naposljetku ispred saluna skupljaju jahači. Prvi put je pokušao ustati iz kreveta.

Kad se pridigao, gurnuo je noge preko ruba. Morao se pridržavati objema rukama. Isprva nije išlo. Maglilo mu se pred očima i neko se vrijeme morao boriti s nesvjesticom.

Crvene točkice pomalo su nestajale ispred očiju. Ruke kao da su mu malko očvrsle. Pecos duboko udahne i spusti noge na pod. Prikupivši snagu ustane.

Kao da hoda po oblaku, stigao je Pecos do ruba kreveta. Držeći se za naslon, tu je stao i neko je vrijeme mirovao. Sve se još oko njega ljuljalo. Morao je dobro stisnuti zube. Čelo mu je oblio znoj i tekao mu u oči.

Tada se odvojio od kreveta i počeo koračati a da se ni za što nije pridržavao.

Hodajući korak po korak dospio je do prozora. Pogledao je na ulicu koja se provlačila između kuća.

Sunce je već nestalo iza strmih vrtova i sljemena brda na zapadu. U kanjon se spuštao mrak. Ispred saluna stajalo je dvadesetak jahača.

Bili su to žilavi, grubi momci, kakvi se ne boje ničega na svi-

jetu. Ljudi koji nemaju što izgubiti, osim života.

Među njima bio je i doktor Archibald. U svom tamnom kaputu i prugastim hlačama odskakao je od ostalih. Jedino on nije uz bedro imao revolver, no na sedlu mu je bila puška.

Pecos još jednom pogleda redom jahače. Tada opazi nešto što mu se nikako nije svidjelo.

Jedan od momaka jahao je metalnosivog ždrijepca, njegova konja!

Pecos otvori prozor i nagne se naprijed. Htio je nešto viknuti, no u tom je trenutku iz saluna izašla Cora O'Leary.

Cora bijaše odjevena muški. Uz desnu nogu visio je revolver. Ispod svijetlosmeđeg šešira spuštala se duga crna kosa sve do ramena. Crvena košulja bila je napeta preko jedrih dojki a tijesne »levisice« odavale su druge odlike prekrasnog tijela. Gipkim pokretima popela se na svoju crvenu kobilu i podigla ruku.

Jahači su se pokrenuli. Cora je jahala na čelu. Njezina crna kosa lelujala je na vjetru. Njezino tijelo kao da se stopilo s gipkom kobilom.

Bila je to divlja i lijepa slika.

— Kakva žena! — čuo je Pecos Wagoner samoga sebe kad se vraćao u krevet.

IV

Coyote bijaše gradić na rječici istoga imena, gradić koji se ničim nije razlikovao od tisuću drugih beznačajnih prijskih gnijezda. Bio je malen i miran, tih i gotovo pospan.

Nikad u Coyoteu nije bilo pucnjave. Dokle dopire sjećanje stanovnika, nisu se u njemu pojavljivali razbojnici. Nitko i ništa nije remetilo njegov mir. Istini za volju, iz njega se i nije imalo što izvući.

Gradić je imao ukupno dvjesto četrdeset i pet stanovnika. Među njima bilo je pedeset staraca i dječaka kojima su se iznad usnica pojavljivale prve dlačice brkova, ali ih je još valjalo čekati. Prije je bilo dvadeset ljudi više, no njih je progutao rat.

Iako je Coyote bio tako malen i beznačajan, ljudi su si ipak priuštiti šerifa. Iako je već bio u sedamdeset i šestoj godini, bio je dovoljno krepak da istodobno radi kao stolar. To je između ostalog, uključivalo izradu lijesova i sam pokop.

Šerif se zvao Tobias Riddle. Bio je marljiv i dobar od rada i starosti pomalo pognut, ukrućenih ruku koje su najmanje bile spremne za izvlačenje revolvera ili bilo kakvoga oružja.

Međutim, starom Tobiasu to nije bilo ni potrebno. Njega su u Coyoteu poštovali. Bila je dovoljna njegova riječ. Svojim gotovo salomonskim opaskama on je uvijek uspijevaio stišati mala međuljudska neslaganja koja su u gradu ponekad izbijala.

Te večeri sjedio je Tobias Riddle sa svojim starim prijateljima Abyjem Tompkinsom i Jonathanom Namarrom u jedinom salunu što ga je Coyote imao, u „Stardustu“.

Igrali su poker kao i svake večeri. Ulozi su bili duhan za

žvakanje, duhan za cigarete, cigare, gotove cigarete, pivo ili viski. U zadnje vrijeme gotovina bijaše rijetkost i nitko se njome nije prsio.

Trojka je kartajući razgovarala o starim danima. Najviše ih je mučio izgubljeni rat. Kad su razgovarali o tome kako su tukli Meksikance, ustajali bi i lamatali rukama jer su riječi bile preslabe.

— Jahao sam uz bok generala — pripovijedao je Tobias Riddle užarenih očiju. — Tada smo ugledali Meksikance. Bila je to vojska koja je prekrila milje i milje ravnice kod Jacinta. Njihovi redovi neprestano su se pojačavali. Dovlačili su ogromne topove i kad su počeli pucati, podrhtavala je zemlja. Nebo se smračilo, a mi smo stajali na svojim mjestima. Jedan od tih naboja udario je dva koraka ispred mene i generala. Tane se zarilo u zemlju. Ja sam pogledao generala, a on mene. I tada je dobri Sam rekao ravnodušno: Postaju drski, ha? Ali nijedan pravi Teksašanin neće uzmaknuti ni korak, Tobias. Uzet ćeš dvadeset ljudi i dovući ovamo jedan od tih meksičkih topova...*

Old Tobias Riddle zastao je u pričanju i pripalio cigaru, koju je na kartama dobio od trgovca Abyja Tompkinsa.

Oba njegova prijatelja čekala su nastavak. Slušali su o tome najmanje stotinu puta, ali uvijek je bilo vraški lijepo ploviti u takvim uspomenama.

Kad je Tobias dovršio svoju priču o otetom topu, nastavili su Aby i Jonathan o svojim ju-

načkim djelima i nitko ni trenutka nije posumnjao da nešto od toga ne odgovara pravoj istini.

Priče su naprosto bile prelijepe, a vrijeme poodmaklo.

Trojica starih ratnika bili su jedini gosti u »Stardustu«. Bilo je jedanaest navečer i gazda Smitty promatrao ih je pospano iza svog bara, listajući usput neke stare, napola poderane novine.

Smitty se ponovo pomirio s tim da će dugo bdjeti uz mali promet, jer stara trojka trošila je malo a nije je mogao izbaciti napolje. Bilo bi to jednako rušenju lokala.

Iz poludrijemeža Smittyja je trgnuo topot konjskih kopita. Netko je dolazio. Čulo se zauzdavanje konja i malo poslije ušlo je u salun pet ljudi.

Smitty je počeo trljati ruke. Konačno će biti posla. Ustao je sa svog mjesta da bude na usluzi.

Trojica starih prijatelja za svojim stolom prekinuli su razgovor. I oni su radoznalo pogledavali u petoricu došljaka što su se polako približavali baru.

Smitty je odmah postavio pet čaša, no pri tom je osjetio čudan grč u želucu.

Momci mu se nisu svidali. Dva desetljeća stajao je iza bara i znao je čitati lica.

Kad je punio čaše viskijem, ruka mu je pomalo podrhtavala. Točio je jeftinu graničarsku splaćinu, no nešto bolje trenutno salun »Stardust« nije mogao ponuditi.

Došljaci su ispraznili čaše bez ijedne riječi. Znali su da su dobra pića rijetkost i naučili

su da budu zadovoljni onim što se u tom kraju može dobiti.

Na mig jednoga od njih Smitty je napunio čaše drugi put.

Šutnja je postala nepodnošljiva. Podsjećala je na tišinu prije bure.

Nitko ni da bi se nakašljao.

Aby Tompkins zijevnuo je za stolom i pri tom odgurnuo stolicu, namignuvši prijateljima.

— Idem kući — rekao je tobože ravnodušno. — Moja Mary-Ann već sigurno stoji iza vrata s metlom u ruci. Ne bih htio da danima hodam naokolo s kvrgom na glavi. A nikad nije bila manja od kokošnjeg jajeta. Laku noć, prijatelji!

Tobias Riddle i Jonathan Namarra također su ustali.

— Idemo i mi — reče Riddle i trojka je krenula prema vratima.

Svaki je od njih bio zabavljen istom mislju. Najprije valja što brže izaći napolje. Zatim kući i uzbuniti druge ljude u gradu. I slijepac bi vidio da se sprema neko zlo.

Našavši se napolju, starci su predahnuli.

Na ulici ih je dočekala noćna hladnoća. No još nešto. Nečiji hladan i odrešit glas.

— Ni koraka dalje, djedice! Natrag u salun!

Trojica starih momaka stala su kao da su okamenjeni.

Tobias Riddle prijetio se da je šerif i prvi se pribrao.

— Ne smetajte ljude! — rekao je. — Mi smo mirni građani koji žele ići kući, svojim obiteljima. Nemate prava da nas u tome sprečavate.

Čovjek koji se bio javio stajao je naslonjen na stup nadstrešnice ispred saluna. Cijev njegova revolvera ocrtavala se na mjesecini.

Zapovijed nije bila ponovljena, no oružje je trojici staraca govorilo dovoljno jasno i odrešito.

Šerif Tobias Riddle ipak je krenuo naprijed. Prijatelji su pošli za njim.

S jednakim uspjehom mogli su pesnicama napasti razdraženoga lava. Učinak ne bi bio mnogo drukčiji.

Momak s revolverom je pobjesnio. Nije pucao, ali je počeo udarati.

Tobias Riddle dobio je prvi udarac revolverskom cijevi po sljepoočici i skljojao se na tlo.

Jonathan i Aby također su se našli u carstvu snova prije negoli su uopće mogli shvatiti, što se događa. Stara trojka ležala je nepomično na nogostupu ispred saluna. Ništa nije ostalo od slave starih vremena.

— Slim, Barry! — viknuo je napadač. — Odvucite ih natrag u salon!

Iz tame su izronila dva momka. Jednog za drugim odvukli su starce onamo odakle su došli.

Pipničar Smitty bio bi se najradije zavukao u mišju rupu. Ukipio se na svom mjestu, blijed i nijem. Zabezeknuo se. Nešto slično u Coyoteu se još nije dogodilo.

— Zašto to radite? — viknuo je odjednom. — Što su vam ti jadni ljudi skrivili? Ako nas želite opljačkati, došli ste u krivi grad. Kod nas nema ničega, kunem se! Ne isplati se! Ja...

— Henry, zaveži mu gubicu! — reče Arizona-Frank Carson jednom od ljudi.

Cora O'Leary imenovala je Arizona-Franka predvodnikom grupe koja je trebalo da zauzme salon.

Henry je skočio iza bara i udario pipničara pesnicom pod bradu.

Smittyja je udarac odbacio na klimave police s bocama. Nekoliko ih se razbilo na podu, druge su pale na Smittyja.

Arizona-Frank Carson izdavao je nove zapovijedi.

— Pretražite kuću! Do zadnjeg kutka!

Dva su se momka sagnula nad onesviještenog Smittyja i izvukla iz njegova džepa tanku novčarku. Smitty nije lagao. Uistinu nije bilo gotovo nikakvog plijena.

U dnevnoj blagajni našla su se točno četrdeset i tri dolara i dvadeset centi. Iz džepova trojice staraca razbojnici su iščakali ukupno šesnaest dolara. Osim toga našli su tri džepna sata. Jedan je bio od čistog srebra. Pripadao je Tobiasu Riddleu i bio je njegov jedini ponos.

Četvorka koja je pretraživala kuću vratila se u salon sa Smittyjevom ženom i dvjema malodobnim kćerima.

Žene su plakale i kukale.

Arizona-Frank uperi revolver u mater.

— Gdje držite novac? — pitao je.

— Nemamo ništa više od onoga što je u blagajni — jadala se žena. — Zaboga, ostavite nas u životu! Zaista nemamo ništa. Kunem se...

— To sam već čuo — obrecnuo se Frank.

Zatim je kimnuo momku u šarenom ponču.

— Mescal — rekao je — sredi je!

Mescal Fiero bio je mješanac. Odmah je izvukao dugi nož i stavio ga ženi pod grlo.

Žena je teturala natraške do zida. Razjapila je usta kao da će kriknuti, no glasa nije bilo. Strah ju je slomio.

Djevojke su histerično vikale. Htjele su se baciti na Fiera, ali razbojnici su ih čvrsto držali.

Mali grad posvuda je oživio. Iz gotovo svih kuća dopirali su krikovi mučenih i prestrašenih ljudi.

S vremena na vrijeme platio je poneki hitac. Očajni građani pokušavali su braniti svoje obitelji i imovinu, ali ništa nisu mogli postići u sukobu s hordom iz Desperado Cityja.

Debela žena vlasnika saluna otkrila je skrovište novca.

— U spavaćoj sobi — jaukala je. — Ispod kreveta. Jedna podnica se podiže...

Na mig Arizona-Franka dvojica su izjurila iz saluna. Za nekoliko minuta pojavili su se trijumfalno mašući kožnatom kesom.

Frank uze plijen i pogleda, koliko je.

— Najmanje tisuću dolara u zlatu — rekao je zadovoljno. — Hajde, momci, ovdje više nemamo što tražiti. Recite Pecosu Wagoneru da smo gotovi.

Pecosu Wagoneru!

To se ime spominjalo i u nekim drugim kućama za vrijeme pljačke i otimačine.

Pecos Wagoner!

Iako ga nitko nije vidio, stvaralo se mišljenje da on vodi taj divlji čopor.

Za jedan sat sve je bilo svršeno.

Razbojnici su se okupili i odjurili iz grada.

Cara O'Leary čekala ih je na dogovorenu mjestu. Ona sama nije se nigdje pokazivala. U gradu ju je previše ljudi poznavalo.

Htjela je spriječiti sumnju da je umiješana u pljačku ona ili desperadosi iz njezina grada. Kad prve potjere stignu u kanjon, ona će mirno stajati iza bara. Gonioci će srediti samo ljude koji nisu sudjelovali u napadu.

Gospodarica Desperado Cityja uvijek je mislila unaprijed o ovakoj pojedinosti.

— Je li bilo mrtvih? — pitala je najprije.

— Trojicu ludaka morali smo smiriti — odgovorio je Clay Denver, plav momak hladnih očiju. — Jedan nije preživio ranjavanje.

— Čini mi se da sam jednoga klipana prejako zviznuo — mrmaljao je Wade Cargo, poznat po smrtonosnim udarcima. — A možda je naprosto umro od straha.

Cargovi su se prijatelji smijuljili.

— Naprijed! — zapovijedala je Cora O'Leary. — Za mnom! Još nismo sve obavili.

Jahači su krenuli. Cora ih je vodila.

Dok se njihala u sedlu u ritmu galopa, njezinom su se glavom rojile mračne misli. Te noći izvela je već oštar udarac, ali još nije bila zadovoljna.

Htjela je više.

Težila je za uništenjem.

U duboko povrijeđenoj taštini htjela se osvetiti Pecosu Wagoneru. On je bio prvi čovjek kod kojeg je osjećala nadmoć. On ju je prozreo i hladno odgurnuo.

Zato ga je htjela poniziti kao nikog prije njega. Za nekoliko dana morao bi on pred njom puzati na koljenima i činiti sve što mu naloži.

Cora O'Leary znala je da će biti mirna i zadovoljna tek kad postigne što je naumila.

V

Cilj čopora iz Desperado Cityja bio je deset milja zapadno od grada. Bio je to ranč »Broken-Arrow« Simona Conallyja.

Kad su stigli na područje ranča, jahali su sporije i opreznije. Brdovit, šumarcima prošaran kraj pružao je dovoljno zaklona. Posvuda su pasla ili ležala goveda, no nigdje nije bilo čuvara.

U udolini, milju daleko od ranča, Cora je zaustavila konja.

— Svatko zna što mu je raditi — rekla je zapovjedničkim glasom.

Ljudi su šutke potvrđivali.

Bili su zadovoljni gazdom, makar je bila žena. Planovi su bili dobro prorađeni, sve se odvijalo bez nepravilnosti. Plijeđ do kojeg su došli također nije bio zanemariv.

Jahali su dalje malo prema sjeveru, zatim dolinom prema zapadu. Kad su izbili na čistinu ugledali su zdanja ranča oblivena mjesečinom.

Između rančerove kuće i šume bilo je najviše stotinu koraka.

Razbojnici su ostavili konje u sjeni drveća. Dva su čovjeka ostala kod njih na straži. Doktor Archibald i Alan Larsen, momak koji je jedva navršio osamnaestu.

Ostali su se bešumno šuljali prema ranču koji je ležao u duboku snu. Niotkud ništa se nije čulo. Mjesec je šarao po ledima napadača. Vjetar je lelujaio visoku travu.

Tišinu je prekinulo glasanje kojota. Neki su se razbojnici pogledali u nelagodi i na trenutak zastali. Zatim su krenuli dalje. Kojotovo zavijanje bila je popratna glazba u drami koja je počinjala.

Banda se podijelila. Ranč je opkoljen.

Tada su se na različitim mjestima upalila mala svjetla. Bile su to zapaljene šibice. Strukovi suhe trave lako su se palili i začas je gorjelo na sve strane.

Miris požara brzo se širio. Podmetači vatre klizili su uz zidove rančerovih zdanja, koja su bila isušena suncem i vjetrom.

Drvo je gorjelo kao da je poliveno petrolejom. Plameni jezici brzo su počeli lizati rančerov dom, staju, sjenike i nastambu jahača.

Požar se širio i nitko ga više ne bi mogao zaustaviti. »Broken-Arrow« proživljavao je svoje posljednje trenutke. Minute su prolazile. Vatra je šik-tala uvis.

U rančerovoj kući probudili su se ljudi i čuli su se užasni krikovi.

— Vatra! Vatra! Gorimo! Ranč je u plamenu! Spasavajte se! Svi napolje! — vikao je netko.

Iz kaubojske kuće počeli su iskakati prvi ljudi. Trojica, četvorica, petorica napola odjevenih momaka. Oni su jedini od jahača bili na ranču dok su se ostali nalazili na pašnjacima. Nosili su sa sobom što je tko u žurbi i zbunjenosti dohvatio. Odjeću, sedla, oružje ili što drugo.

Petoricu kauboja osvjetljavala je vatra i bili su izvanredan cilj za strijelce skrivene u tami.

Odjeknula je salva i petorka je popadala poput snoplja. Trojica se više nisu micala, no dvojica su se usprkos ranama zaklinala sedlima i počela braniti puškama.

Pucnjavu su nadglasavali krikovi iz rančerove kuće.

Tada su se vrata otvorila. Najprije se pojavio Simon Conally. U lijevoj ruci imao je metalnu kutiju, u desnoj vinčesterku.

Simon Conally bio je šezdesetogodišnjak divovskoga rasta. Na svjetlu plamena sjala se njegova kosa nalik na lavlju grivu.

Počeo je trčati. Krivudajući dvorištem pokušavao je stići do korala koji je ležao u tami.

Nije stigao daleko. Tri metka pogodila su ga gotovo istog trenutka.

Odmah poslije njega istrčao je Tom Conally, njegov sin. Tom nije bio naoružan.

Mladić je ispružio obje ruke prema nevidljivim napadačima kao da ih zaklinje.

— Ne pucajte! — vikao je. — Zaboga, ovdje je jedna djevojka. Moja sestra! Ona...

Netko je pucnjem ušutkao Toma Conallyja. Pogoden je ravno u prsa. Zadnja je iz kuće izašla Patricia Conally. Vidjela je kako joj je brat pao i potrčala prema njemu.

— Tom! — vikala je. — Bože, Tom!

Kleknula je pored brata, uhvatila ga za ramena i očajnički ih drmala, no Tomovo tijelo bijaše mlohavo i nepokretno.

Paljba je prestala. Puške dvojice kauboja također su umukle. Smrt je dovršila svoju žetvu.

Patricia Conally jecala je pored brata, ne obazirući se na požar koji je naokolo bjesnio.

Netko joj se približavao. Šcepale su je snažne ruke i povukle je. Patricia je teturala kao u transu i nije se ni pokušavala oduprijeti.

Cora O'Leary dala je u međuvremenu otvoriti kutiju koju je Simon Conally iznio iz kuće.

Unutra je bio novac i vrijedan nakit čija je ukupna vrijednost mogla biti otprilike deset tisuća dolara. Barem je tako na prvi pogled procijenila Cora, ona je u tome bila pravi majstor.

— Isplatilo se u svakom pogledu — rekla je.

Dvojica jahača dovukla su djevojku.

Patricia Conally imala je dvadeset godina. Kosa joj je bila prava, oči smeđe. Odjevena je bila u zvonolik jahaći kaput od lake kože antilope. Ispod je nosila plavi pulover a na nogama čizme kratkih sara.

– Mala vraški dobro izgleda
– reče Arizona-Frank Carson.
– Ali tko će sada platiti za nju otkupninu? Nije li bila velika pogreška da se krava ubije dok još može davati mlijeko?

– Netko će drugi isplatiti otkupninu – odgovori Cora O'Leary tiho. – Dotad će biti u mojoj javnoj kući. I vi, momci, treba da dodete do svoje zabave.

– Tko će platiti otkupninu?

– Pecos Wagoner – reče Cora. – On će mi za nju ispuniti svaku moju želju! Vidjet ćeš, Frank!

Patricia je sada bila tako blizu da je mogla prepoznati Coru.

Njezino vitko tijelo proželi su srsi.

Tada je pokušala da se istrgne svojim čuvarima.

– Prokleta droljo! – vikala je djevojka izbezumljeno. – Ubit ću te zbog toga. Sve ćeš mi ispaštati, ti...

Patricia je pljunula Cori O'Leary u lice.

Nevjerojatno mirno Cora je obrisala obraze i polako pošla prema djevojci. Patricia se koprcala u rukama dvojice razbojnika, no nije se mogla osloboditi.

Cora O'Leary ju je pljusnula i odmah ponovila udarac. Patriciajina glava poletjela je lijevo pa desno. Pocrvenila je. Teže od bola pogađala ju je bespomoćnost.

Cora se konačno okrenula.

– Osedlajte za nju konja! – zapovijedila je. – Vrijeme je da odemo odavle.

Rasuti jahači ranča »Broken-Arrow« s različitih su strana jurili prema mjestu požara, no kad su stigli sve je već bilo izgubljeno. Zdanja su izgorjela gotovo do temelja.

Jedino je Tom Conally još živio.

Predradnik Jay Sullivan okrenuo ga je na leđa. Oči mladog čovjeka bile su upale i pocrnjele od bola.

– Budi sasvim miran – govorio mu je sjedokosi predradnik. – Ne smiješ se uzbuđivati. Odvest ćemo te k liječniku u Coyote. Izvadit će metak i jednoga dana bit ćeš opet na svojim nogama.

– Što je s ocem? Što je s njim? Gdje je moja sestra? – pitao je Tom.

– Gazda je mrtav – promrsi Sullivan. – Pat je nestala. No naći ćemo je mi, Tom. Pouzdaj se u nas.

Jay Sullivan morao se nakašljati da se oslobodi daveža u grlu. Jay bijaše tvrd momak i nagledao se zla u životu, ali sadašnji događaji nadmašivali su njegovu oporost.

Tada su našli dvojicu mrtvih razbojnika.

– Povest ćemo ih sa sobom u grad – odluči Sullivan. – Možda ih netko prepozna. Od toga bismo mogli početi.

Tom Conally smješten je na kola i dva su kauboja odmah krenula. Ostali su još pretraživali ranč.

– Što sada, Sullivan? – pitao je jedan momak. – Hoćemo li tu pustiti korijenje?

Jay Sullivan umorno slegne ramenima.

— Što možemo poduzeti, Charly? — rekao je. — Po noći ne možeš naći niti pratiti tragove. Moramo čekati jutro. Umotajte se u pokrivače i pokušajte spavati. Pred svima nama nalazi se težak dan.

Unatoč tom savjetu kauboji su ostali švrljati dvorištem. Svatko je znao da te noći neće moći zaspati.

U svitanje vratili su se Shorty i Trenton iz grada. Nisu bili sami. S njima je došla brojna skupina ljudi. Kad su građani Coyotea vidjeli što se dogodilo na ranču, bili su potreseni. Svaki je od njih svašta preturio preko leđa, ali ništa nije bilo ravno tom zločinu.

Ljudi su hodali uokolo kao ošamućeni, izgovarajući mračne prijetnje. Nisu bili rijetki prijedlozi da se razbojnici pobiju, čim budu otkriveni.

Vješanje je pritom bilo najblaže od svega što ih je moglo očekivati. Mašta bijesnih ljudi nije imala granica.

Glas Tobiasa Riddlea nadjačao je galamu.

Tih minuta pokazalo se da šerif iz Coyotea nije slučajno i beskorisno zauzimao taj položaj, već da je mudar i promišljen čovjek.

— Ljudi — govorio je mirno — ovako nećemo nikamo stići. — Što se dulje budemo muvali ovdje i razbacivali riječima, to će razbojnici steći veću prednost. S druge strane, pogrešno bi bilo da ovaj čas slijepo nekamo jurimo.

— Što predlažeš, Toby? — upita Sullivan.

— Nešto sam već poduzeo — objasni Riddle. — Prošle noći

poslao sam sina Davida i njegova prijatelja Billyja-Joea Namarru s pismom u Fort Davis.

— K Jenkijima? — poviče netko.

— K vojnicima — odsječno će Tobias Riddle. — Oni nisu ni bolji ni gori nego što su bili naši ljudi. Uvjeren sam da će nam pomoći. Ovdje se ne radi o Jenkijima i drugima nego o provedbi zakona. Sami to ne možemo postići, a vrijeme je da se zakon vrati u našu zemlju. Po mom mišljenju Jenkiji su za to zainteresirani isto kao mi.

— Malko sam radoznao — dobaci krivonogi Shorty. — Radi se o njihovu čovjeku, o čovjeku kojega su za vrijeme rata slavili.

— Što hoćeš time reći, Shorty? — upita Tobias Riddle.

— Mislim na Pecosu Wagonera, do vraga! — reče Shorty uzbuđeno — Niste li nam sami u gradu rekli da se to ime počelo neprestano ponavljati? Ja više ne sumnjam da on predvodi taj čopor. Prljavom izdajici kao što je on to je sasvim primjereno.

— Ne vjerujem u to — reče Tobias Riddle. — Znam Pecosu Wagonera otprije. Nešto ovakvo on ne bi nikad počinio. Naprosto nije takav.

Ponovo je nastalo komešanje. Čule su se prijetnje i psovke na račun Pecosu Wagonera.

Tobias Riddle s mukom je došao do riječi.

— Ljudi — vikao je — slušajte me! Čim se ustanovi da je Pecos Wagoner kriv, treba da

bude kažnjen za svoje zločine. Ali nemojte suditi o čovjeku s kojim nitko nije razgovarao.

— Ako nam dopadne šaka, objesit ćemo ga na najbližu granu! — vikao je Jack Boyd, dok su mu drugi povlađivali.

Tada se pojavilo nešto, što je većina prihvatila kao nepobitan dokaz.

U džepu mrtvoga razbojnika nađeno je pismo što ga je Pecos Wagoner pisao nekom Danu Atkinsu.

Suzdržavajući dah ljudi su slušali što je čitao Tobias Riddle. A to je glasilo:

»Dragi Dan!

Već sam nekoliko tjedana ponovo u Teksasu. Moja trenutna adresa glasi: Amarillo, Oak Street 23, hotel »Bellevue«. Uskoro odlazim dalje na jug. Htio bih se vratiti u zavičaj. Dodi brzo za mnom! Smišljam za nas obojicu velik posao. Do skoroga viđenja — Pecos.*

Između spaljenih zdanja ranča u dvorištu zavladała je tišina.

Jay Sullivan reče:

— Tobias, ti ga znaš bolje negoli svi mi zajedno. Je li to njegov rukopis?

Tobias Riddle je oklijevao s odgovorom.

Svatko je na njegovu licu jasno mogao vidjeti kako mu je teško da išta kaže.

— Hajde, Toby! — požurivao ga je Sullivan.

Serif je tužno pognuo glavu.

— Da, to je pismo napisao Pecos Wagoner — rekao je. — Ali ja ipak još ne mogu vjerovati u sve ostalo.

Ljudi oko Tobiasa Riddlea nisu sumnjali. Za njih je sve bilo jasno i dokazano.

Pecosa Wagonera će objesiti čim ga uhvate.

VI

Cora O'Leary odvojila se od bande.

Jahači su se također raspršili u svim pravcima. Otišli su prema brdima Guadalupe, u Sierra Blanca, prema Meksiku i Novom Meksiku. Imali su stotine mogućnosti da nestanu.

Cora je uzela hotelsku sobu u El Pasu i ostala tamo tjedan dana. Za to vrijeme posjećivala je različite ljude i pomalo prela nove niti svoje nevidljive paukove mreže.

Kad je poslije tjedan dana otputovala poštanskom kočijom prema istoku, bila je zadovoljna sobom i svim oko sebe. Sve je teklo točno prema planu. Najveći posao Corina života samo što nije počeo.

* * *

Teksaški rendžeri, šerif Riddle i savezni šerif s konjičkom jedinicom pročešljavali su kraj.

Trgovci su se gubili. Na kraju su se naprosto rasplinuli. Jedino čvrsto uporište bilo je ime Pecos Wagonera.

Poručnik Phil A. Bliss, zapovjednik tvrđave Davis, neprestano je mahao glavom kad se o tome govorilo. On je Pecos Wagonera poznavao osobno. Borili su se svojedobno rame uz rame.

Pecos Wagoner bio je uzoran vojnik, dobar drug, jedan od najboljih oficira, iako je bio mlad. Da je ostao u vojsci, mogao je i te kako napredovati.

Međutim, usprkos svemu, činjenice su govorile protiv njega. Jedino činjenice imaju valjanu težinu.

Tako je počeo veliki lov na Pecosa Wagonera, koga su Teksašani ionako mrzili kao kugu.

Kad je Cora O'Leary u El Pasu ušla u poštansku kočiju, s velikim je zadovoljstvom promatrala kako se na zidu stanice pričvršćuje prva potjernica s imenom Pecos Wagonera.

Sad joj je potpuno izručen. Dušom i tijelom. Bio je u njezinoj šaci.

* * *

Pecos Wagoner bijaše žilav poput mačke. Prvo ustajanje iz kreveta nije ga obeshrabrilo.

Kad god je bio sam u sobi, ponavljao je pokušaje. Kad je god dolazila meksička djevojka, lijegao je ponovo u krevet.

— Djelujete oporavljeno, senjor — rekla je djevojka jednom.

Pecos se nasmijao s užitkom jedući odrezak koji mu je donijela.

— Budeš li mi ovako kuhala — rekao je — Juanita, ja ću čak porasti.

Kad je djevojka otišla, Pecos je ustao iz kreveta i pokušao praviti čučnjeve i druge vježbe. Sjećao ih se iz vojske, u kojoj je to bilo dio svakodnevnoga drila.

Zatim je počeo vježbati s revolverom.

Nije prošlo mnogo vremena i ruka je ponovo čvrsto držala oružje, izvlačila ga brzo kao nekad i podizala prema cilju.

Oko nije izdavalo strijelca. Pecos Wagoner mogao je biti zadovoljan sa samim sobom.

Četiri dana su prošla a Cora se sa svojim ljudima nije vratila.

U gradu se nalazilo desetak lunjala. I, naravno, djevojke u hotelu.

Dvaput su se pojavili kaubojski Borregova ranča. Natočili su se u salunu viskija, pozabavili se s djevojkama i zadovoljni odjahali.

Kaubojsima nije upalo u oči da Desperado City djeluje drukčije negoli inače. Da se nešto u tom gradu očekuje.

Petog dana Pecos se obukao, prikopčao remen s revolverom i provjerio opremu. Odmah je opazio da u njegovoj lisnici nema nekih papira, među njima pisma što ga je prije nekoliko mjeseci pisao svome prijatelju Danu Atkinsu. Bio ga je poslao ali se vratilo. U lisnici je ostala samo kuverta.

Pecos je sačuvao jedno i drugo da u nekoj prilici prijatelju pokaže i dokaže da je održao obećanje i da ga nije zaboravio. Čudno, mislio je, zašto su mi ukrali to pismo? Nedostajalo je još nešto: vojnička pločica koju je nosio za vrijeme rata na lančiću oko vrata.

Naravno, nije bilo ni pojasa sa zlatom.

Kad je provjeravao revolver, ustanovio je da je napunjen. U opasaču je bilo dovoljno metaka.

Pušku je Pecos uzalud tražio. Zaključio je da mu preostaje jedino da nabavi drugu.

Polako, s noge na nogu, počeo se Pecos spuštati stepeni-

cama. Kad je sišao u salun, pipničar ga je pogledao očima razrogačenim kao da je pred njim duh.

Pecos se naslonio na bar. Bio je jedini gost.

— Onda, stari trovaču — rekao je — kad sam već tu, daj mi viski! Ali dobar, ili će te odnijeti davo.

Barmen je odnekud izvukao bocu kentuckyja.

— I vi ste opet na nogama? — reče čovjek s nevjericom.

Činilo se da je morao nešto reći, naprosto da se oslobodi napetosti.

Pecos se nasmijao.

— Aha! — rekao je. — Ima li kakvih novosti? Lady se javila?

Pipničar zatrese glavom.

— Davo bi znao kuda se mota — promrsio je. — Bilo bi vrijeme da se vrati.

— Uvijek se može dogoditi ono čemu se nitko ne nada — dobaci Pecos. Dodaj mi kakvu dobru cigaru. Sav trošak možeš mirne duše zapisati. Gazdarica će sve platiti.

Pipničar kimne kisela lica.

Napolju se začuo topot konjskih kopita. Ispred saluna stala su dva konja. Trenutak zatim ušla su dva jahača.

Slim Mulligan, mračan krivonogi i crvenokosi momak, bio je jedan od njih. Pripadao je onoj vrsti ljudi koji bi ubili rođenu mater za nekoliko dolara, makar joj pritom morali prerezati grlo.

Pri pogledu na njega Pecos Wagoner se naježio.

Sjećanje koje ga je pritom obuzelo bilo je mutno no dovoljno teško da izazove nemir u njemu.

Pecos je odlučio da ide do kraja.

Pratioca crvenokosog Mulligana nije pobliže poznavao, osim što ga je prije pet dana vidio među jahačima koji su s Corom otišli iz grada.

Oba su lopova bila iznenađena.

Izmijenili su međusobno kratk pogled i počeli se opasno cerekati.

Pecos se kao ovlaš naslonio na bar. Osjećao je kako se ta dvojica s vrata pogledima dogovaraju s pipničarom. Osjećao je i to kako se čovjek iz bara pomiče na određeno mjesto.

— Ostavi svoju sačmaricu tamo gdje je — reče Pecos preko ramena. — Vidim i natraške!

— Ne razumijem — reče pipničar glasom prevejanca. — Tu sam, gdje sam i bio.

— To bolje za tebe — doda Pecos. — A sada nešto za vas, momci, koji ste se vratili. Priđite mirno bliže. Bit će mi lakše razgovarati s vama. Ovako se moram naprezati.

— Ne moraš više — reče Slim Mulligan dvosmisleno.

Pritom je gurnuo svoga pratioca.

— Dodi, Alex — rekao je. — Učinit ćemo još nešto za ovog čovjeka. Pogledaj ga dobro. Priđeš li mu bliže, možeš ga otpuhnuti ako i ne udahneš svom snagom. Očerupano perce!

Alex bijaše zbit i mišićav momak neurednih brkova. Sprijeda je bio ćelav, a otraga je glava izgledala kao da je otešana da bi se dobilo mjesto za velike uši.

Gorila je promrmljao nešto što Pecos nije razumio i krenuo s Mulliganom.

Pecos se malo odmaknuo od bara. Vrlo lako se moglo dogoditi da mu bude potreban prostor za desnu ruku.

Kad je djevojka prešla veći dio prostorijske i bila na pet koraka ispred Pecosa, rekao je on odlučno:

– Dovoljno, momci!

Slim Mulligan i njegov prijatelj zaista su stali i počeli promatrati Pecosa žmirkavim očima.

Pecos Wagoner uze svoj viski i počeo ga polako pijuckati.

– A sada – rekao je nehajno – možemo lijepo razgovarati.

Oči crvenokosog razbojnika lutale su amo-tamo.

Tog trenutka nije se osjećao osobito moćnim.

Posve je drugačije jahati u skupini i boriti se nego kad je čovjek tako vraški sam. K tome ispred stijelca Pecosove vrste.

– Kako je bilo na izletu? – upita Pecos. – Zabavno, ha? Gdje su ostali? Da im se nije što dogodilo?

– Što se to tebe tiče, Pecos? – obrecnuo se Slim. – Računaj radije s tim da će se tebi zaista nešto dogoditi. Bilo bi dobro da potražiš prijatelje među anđelima.

– Hohoho! – smijao se Alex toj rečenici koja mu se svidjela.

Hihotao je tako da su se tresle njegove ogromne uši. Za tebe smo baš lijepo...

Crvenokosi Mulligan gurne ga grubo u rebra.

– Tišina! – izderao se.

Tupavi Alex bio bi sigurno ispričao nešto što bi Pecosa moglo zanimati, no Mulligan ga je ušutkavao.

– Zatvori tu gubicu – rekao mu je još jednom. – Inače ti neću platiti viski, Alex. Nećeš dobiti ni novac za djevojku.

Alex se pognuo.

Kad gazda govori, valja šutjeti. Pecos se smješкао. Dok je promatrao tu dvojicu, sumnja što se u njemu bila probudila pomalo je jačala.

– Hoće li ti prijatelj dati novac, Alex? – upitao je.

Alex je samo šutke kimnuo. Zapovijedeno mu je da ne govori i ograničio se na pokrete glave.

Pecos ponovo pogleda crvenokosog.

– Čini se da nemaš praznu blagajnu, krivonogi – rekao je.

Mulligan proguta slinu. Rijetko kada je mogao trpjeti da ga netko nazove krivonogim. Ta je riječ već mnogim ljudima zadala velikih nevolja.

– Što se to tebe tiče, Pecos? – promrsio je.

– I te kako me zanima – odgovori Pecos. – Znaš nisam bio baš tako bez svijeti kao što se tebi činilo.

– O čemu govoriš?

– O tome da si me ti svukao, kad sam dovučen u ovu kuću.

– Ja, ja, ovaj...

Pecos je nemilosrdno nastavio.

– Bio si u sobi sa mnom. Skidao si s mene košulju. Ispod nje si našao lijep kožnati pojas, zar ne krivonoško?

Crvenokosi stisne usnice.

Alex je zvjerкао okolo glupim pogledom.

— Hajde, pokaži što nosiš ispod košulje! — tražio je Pecos.

Slim Mulligan se našao u škripcu. Iz te situacije imao je samo jedan izlaz.

Uz bijesan poklik izvukao je nisko obješen revolver.

Pecos bijaše brži.

Istog trenutka kad je Mulligan podizao cijev prema cilju, pogodio ga je Pecosov metak.

Slim se napola okrenuo oko svoje osi. Promuklo je kriknuo, zateturio i zaustavio se na jednom od stolova.

Revolver mu je ispao iz ruke, koja je ostala bespomoćno visjeti niz tijelo. Pecos ga je pogodio u ključnu kost. Proći će još dosta vremena prije nego Mulligan bude mogao ponovno povlačiti oružje tom rukom.

Zgrčenog lica stajao je Mulligan pridržavajući se za stol i vičući na svog prijatelja, nemuštog Alexa.

— Udesi ga, Alex! — vikao je. — Raskomadaj ga!

Alex se zabuljio u revolversku cijev i odmahnuo glavom.

— Nisam lud — progundao je.

— Onda otkopčaj opasač! — zapovjedi Pecos.

Alex je odmah napravio što je od njega zatraženo. Pecos uze opasač i zatakne također Mulliganov revolver za hlače.

Alex se zatim morao pozabaviti svojim prijateljem. Pecos je tražio da mu izvuče košulju i skine s njega širok pojas sa zlatnim zrcima. Pecos je odmah popravio pojas.

— Tu je, dakle, kao što sam rekao — izustio je i izašao iz saluna.

Pipničar i dvojica razbojnika buljila su za njim.

— Tko bi to pomislio! — reče čovjek iza bara. — Bio je tako teško ranjen, a eto ga na nogama! Cora je unijela bizona u kućno gnijezdo. Zanima me, što će sada poduzeti.

Mulligan je grčio lice.

— Neka ga đavo nosi — promrsio je. — Nadam se da će ništarija ipak naći svoj metak.

Pecos je krenuo prema namjnoj staji.

U jednom pregratku stajao je njegov dugonogi sisavac. Životinja je podigla glavu i pozdravila ga glasnim rzanjem.

Pecos položi ruku na prašnom prekrivene konjske sapi.

— Tko ga je jahao? — pitao je staroga konjušara, brkatoga Meksikanca.

— Mulligar senjor — reče starac. — Zao mi je, senjor, ali nisam to mogao spriječiti. Da sam išta poduzeo, bili bi me prebili.

— Sve je u redu — reče Pecos i počeo sedlati konja.

Njegova spenserica ležala je pokraj orme. Mulligan to oružje očito nije uzimao sa sobom. Pola sata kasnije Pecos je izjahao iz grada. Nitko ga nije pokušavao u tome spriječiti.

Kroz uzak i zavojit klanac jahao je prema zapadu. Sunce je nestajalo za brdima i u kanjon se naglo spuštala tama.

Pecos zaustavi konja čim je čuo topot kopita. Izvukao je pušku i čekao. Pojavila su se dva jahača. Jedan je sjedio na mazgi vodeći za sobom margarca sa samarom.

Bio je to Zebulon MacPhee, stari traper.

Drugog čovjeka Pecos nije poznavao.

Nadošli jahači također su stali.

– Hej, Pecos – reče starac.

– Ti se prokleta brzo oporavljaš.

Pecos zamišljeno pogleda traper.

– Stari – rekao je – koji te vrug vodi ovamo? Ne bojiš li se da bi te Cora opet mogla prodrmati?

Zebulon MacPhee se smijuljio.

– Trenutno ima drugih briga – rekao je. – Mene je zbog toga potpuno zaboravila.

– Tako? Ali što ona zapravo hoće od tebe?

Zebulon uvuče ruku u džep svog kožnatog lovačkog kaputa i ispruži je zatim prema Pecosu.

– Zlatna zrnca? -- izusti Pecos.

– To je to! – reče starac. – Zlato, mladiću! Kad nešto kupujem ili kad se želim zabaviti, plaćam time. Cora O'Leary htjela bi znati kako i gdje sam došao do zlata. Tri puta me dala premlatiti zbog toga, ali nije koristilo.

– Ha! Do vruga. Gdje ih nalažiš?

Zebulon se cerekao.

– I ti bi to rado znao, je li? – rekao je. – Nema ništa, momče! Zaboravi svoje pitanje. Nego, slušaj, mogao bi mi pomoći. Upravo skupljam ljude. Ti bi se dobro uklopio.

Pecos ga pažljivo pogleda.

– Kakve ljude? – pitao je.

Sjetio se jedne Corine opaske. Govorila je o tajnovitom gazdi, čiji su je ljudi jedne

noći htjeli uništiti. Tog čovjeka nije poznavala. U gužbi je nestao.

– Da – reče Zebulon – upravo to. Moj je stari sastav uništen. Spasilo se samo nekoliko ljudi no ja ne odustajem, Pecos. Jednoga ću dana tu igru dobiti. Ovaj, kako je s tobom? Jamčim da ti neće biti žao...

– Cora mi je ponudila nešto slično – umiješa se Pecos. Žao mi je, Zeb, ali imam ja i svoje planove. Konačno bih htio kući.

Zebulon ga je čudno pogledao.

– Znaš – rekao je – da sam na tvom mjestu, ne bih se približavao Coyoteu. Obidi ga u velikom luku. Moglo bi se dogoditi da te tamo objese za kakvu granu.

– Zbog starih mržnji? Zato što sam se borio na drugoj strani? Zeb, ne vjerujem da bi me netko zbog toga napao.

– Ovaj put radi se o gadnijim stvarima, Pecos – reče starac. – O stvarima koje su svježije. Poslušaj moj savjet. Nemoj ići u Coyote. Tamo ćeš naći smrt.

– Zeb, ne možeš li biti malo jasniji?

– Mogu. Grad i Conallyjev ranč bili su napadnuti – reče stari traper. – Izvela je to Cora sa svojom bandom, no tako spretno da svi okrivljuju tebe.

Pecosovo srce počeo kucati brže. Odjednom je shvatio Corine nagovještaje da će se još čuditi nekim događajima. Sada se to dogodilo. Našao se u začaranom krugu.

— Najprije moram u Coyote — rekao je odlučno. — Krajnje je vrijeme da tamošnje ljude uvjerim da nemam veze s time. Što prije stignem, to bolje. Ako se sada zavučem u rupu, samo ću pojačati sumnju. Nego, rekao si da je napadnut i Conallyjev ranč? Što je s njim?

— Rančer je mrtav. Tom Connally leži kod doktora. Teško je ranjen.

— Što je s Patricijom?

— Živa je — reče Zebulon. — Doduše, ne bi se moglo reći da joj je dobro. Corini razbojnici odvukli su je sa sobom.

Te riječi, izgovorene kao usput, pogodile su Pecosa poput groma. Nekoliko trenutaka sjedio je u sedlu kao da je uzet.

— Onda? — pitao je Zebulon.

— Što je, Pecos? Ostaješ pri tom da ideš u Coyote?

Pecos zaniječe glavom.

— Ne — rekao je. — Coyote mi trenutno nije važan. Radi se o Patriciji.

Stari traper počeo se zadovoljno smješkat. Doveo je Pecosa upravo onamo, gdje ga je htio imati.

Zebulon je bio siguran da je napravio dobar korak prema svom cilju, da uništi Coru O'Leary.

— Uostalom, Pecos — rekao je — ionako si napravio gadnu grešku. Sve se to ne bi dogodilo da me one noći nisi spriječio da Cori prosviram srce.

Pecos začuđeno pogleda traper.

— Nisam se, dakle, prevario — rekao je. — Ti si bio onaj s puškom uz lice?

— Da — reče Zebulon. — Moj mladiću, zamalo si mi

prosvrdlao lubanju. Sreća je što si pogodio pušku. No kao što sam rekao, da se nisi borio na strani te žene, svijet bi sada bio drukčiji.

Pecos mrzovoljno pogne glavu.

— Priznajem — rekao je — bila je to greška. Ženska me smuvala. Razumije se u muškarce, nema dvojbe. Međutim, mogao si me na to upozoriti kad smo se sreli na ulazu u grad. Tada nisam imao pojma ni o čemu. A onda sam vidio samo očajnu ženu koja je vapila da joj pomognem. Tko bi to odbio?

— Hm, i ja priznajem da je to bila moje greška — gundao je Zebulon. — Mogao sam ti ponešto reći. Ali nisam mogao znati da će te odmah upecati. Bio sam uvjeren da ćeš istog dana krenuti dalje. Na žalost, sve je išlo drugim tokom. A baš sam bio sve lijepo pripremio. Najkasnije za mjesec dana s Corom bi bilo svršeno.

— I ja sam jedini krivac što nisi uspio? — upita Pecos s gorčinom u glasu. — Je li, Zeb?

Starac zaniječe glavom.

— To ne, samo dijelom, Pecos — rekao je. — Glavni su krivci ljudi Teksašani koji su se odjednom sjetili časti svoje domovine, Buck Stonewall i Amarillo Lee, moji najbolji ljudi. Baš su oni u tim trenucima morali osvećivati Teksas! Sve se to događalo bez moga znanja, vjeruj mi, Pecos. Usijene glave! Nikad ne bih dopustio... Naprotiv, Pecos nastojao bih da te privučem na svoju stranu.

Pecos vrati pušku u navlaku.

– Dragi Zeb, nema smisla da kukamo nad prekipjelim mlijekom, zar ne? – rekao je.
– Što se dogodilo, dogodilo se i ne može se više promijeniti. Međutim, reci mi, gdje drže Patriciju.

– Ne znam, Pecos. Zasad mi nije poznato. No držim da će je dovesti u Desperado City, ako se to već i nije dogodilo. Možda je u Corinoj javnoj kući.

Lice Pecos Wagonera ukočilo se kao drvena maska.

– Naći ću je – reče reskim glasom.

Zebulon slegne ramenima.

Pecos je okrenuo konja.

– Kamo ćeš? – pitao je.

Pecos Wagoner nije odgovarao. Vraćao se natrag onamo odakle je došao, ne osvrćući se.

– Vražji momak – reče jačač koji je stajao pokraj Zebulona. – Cora će s njim imati gadnih teškoća.

– Nadajmo se – promrsi Zebulon MacPhee. – To je u našem interesu. Čini mi se da je Cora O'Leary srećom počinila grdnu grešku.

VII

Cora O'Leary se vratila.

Došla je s istočne strane kanjona. Bila je sama.

Ispred saluna sišla je sa svoje ride kobile. Tu ju je ostavila i ušla u salun.

Odmah je prišla baru i dala je da joj se natoči veliki viski.

Njezin pogled obišao je redom lica prisutnih grubijana.

– Ima li što novo? – pitala je.

– Pecos Wagoner je otišao – reče Frank Carson.

– Kada?

Činilo se da je Cora računala s tom viješću. Na njoj se nije opazio nikakav nemir. Govorila je mirno i hladno.

– Prije tri dana – reče Arizona-Frank.

Cora je ispila viski i pozvala Claya Denvera i Arizona-Franka Carsona da dođu za njom. Nekoliko minuta poslije bili su u njezinu otmjenom salonu.

U maloj prostoriji bilo je mračno. Cora je prišla prozoru i razmaknula teške zavjese. Kad se pojavilo svjetlo, trojka se zapanjila. U visokom naslonjaču pored prozora sjedio je Pecos Wagoner.

Revolveraši su se zagledali u njega kao da je duh. Pecos se hladno smješкао.

– Ti si? – reče Cora. – Moji su mi ljudi upravo rekli da si nas napustio. Zašto si se vratio? Nije li ti se dopalo u Coyoteu?

– Uštedi šalu – reče Pecos mračno. – Vrlo dobro znaš, zašto sam ovdje.

Cora se podrugljivo smijala.

– Budi ipak tako dobar i objasni mi to. Jesi li čeznuo za mnom?

– Kako da se čezne za davolom? – promrsi Pecos.

Pažljivim je pogledom promatrao ženu i dvojicu njezinih grubijana. U ruci je držao revolver i njegovom cijevi pratio prisutne.

U zraku je titrala napetost.

Trojka je vrebala svoju priliku. Pecos nije ni u čemu smio pogriješiti.

– Gdje je djevojka? – pitao je.

Cora se glasno nasmijala.

— Hajde, dobro — rekla je posprdno — prestanimo s igrom skrivača. Patricia Connally u našim je rukama, Pecos. Možeš nas sada postrijeljati, ali u tom je slučaju nikad više nećeš vidjeti. Samo nas troje znamo mjesto gdje se Patricia nalazi. Pecos, bilo je glupo što si ovako nastupio i postupio. Tako nećeš nikad stići do cilja.

Svaka Corina riječ bila je zasićena zajedljivošću i podrugivanjem. Pecos je uvidio da ta žena nije zla samo prema drugima. Nije štedjela ni sebe ako je htjela nešto postići.

— Što hoćeš ovim postići? — upita Pecos ogorčeno. — Ta djevojka nije ti ništa učinila. Zašto ste napali ranč i grad i pobili nedužne ljude?

— To spada u naš posao — odgovori Cora hladno. — Sada je bio najpovoljniji trenutak. Oba napada su se dobro isplatila. Iznenadili smo se vidjevši koliko novaca ljudi kriju. Samo na ranču našli smo kutiju s gotovo deset tisuća dolara vrijednosti. Ne misliš li, Pecos, da to nije loš plijen?

Clay Denver se cerekao.

— To ga toliko oduševljava — rekao je — da bi ti najradije otvorio grlo, Cora. Nožem!

Pecos se nije obazirao na tu opasku, nego je revolveraša ošinuo mračnim pogledom.

— Cora, ja ću te uništiti — reče Pecos ogorčeno. — I tebe i cijelu tvoju bandu. Jednoga dana ovo će prokleta gnijezdo biti pometeno pa makar pri tom i ja otišao pod ledinu.

— A djevojka? — pitala je Cora. — Zar zaista želiš da Patricia Connally umre tvojom krivnjom? Osim toga, kaptane Pecos, kako zamišljaš naše uništenje? Sam samcat si! Ni jedan jedini čovjek neće ti pomoći u toj borbi. Čitav Teksas mrzi te kao kugu, i to ne samo zato što si se borio na protivničkoj strani. To se pomalo zaboravlja i oprašta. Mnogo je gadnije ovo što se dogodilo zadnjih dana. Svi vjeruju da si ti vodio ljude u Coyote i na ranč »Broken-Arrow« i da si, dakle, kriv za ono što se tamo dogodilo. Čim se bilo gdje pojaviš, raznijet će te u komade.

— I što time hoćeš postići, Cora? Zašto si me uvalila u to blato?

— Zato što se nisi htio boriti na mojoj strani dobrovoljno — odgovorila je Cora. — Morala sam te prisiliti. Da bi spasio djevojku, moraš raditi točno ono što ja zahtijevam. Drugi izlaz za tebe ne postoji.

— Poludjela si — reče Pecos.

Cora prekriži ruke na prsima i nehajno se nasloni na zid. Promatrala ga je hladnim očima, kao zmija koja će ujesti i samo još čeka trenutak za skok.

— Dobro — rekla je. — Pobij mene i ovu dvojicu. I računaj s tim da si usprkos tome izgubljen. Ti i ta djevojka.

Pogledavši Coru O'Leary Pecos shvati da je odlučna. Ta žena nije prezala ni pred čim, niti se od čega ustezala. Išla je svojim putem uvijek do kraja. Uspijevala je zato što još nije naišla na vješala.

Cora se smješkala kao da čita Pecosove misli. Bio je to pobjednički, slavljenički smiješak.

I zadnja žilica u Pecosu protivila se tome da joj priušti to zadovoljstvo. No ništa nije mogao poduzeti. Nije imao izlaza. Našao se u đavolskom krugu iz kojeg nije mogao izaći. Barrem zasad.

Pecos se morao pokoriti sili.

— U redu — promrmljao je — dobivaš igru. Reci odmah, što zahtijevaš od mene?

— To da se boriš za mene, kapetane Pecos. Bit će to najvrući posao tvoga života, ali za nagradu dobit ćeš tu djevojku. Ona je tvoja premija.

Pecos je shvatio zahtjev i gorko se osmijehnuo.

— Držim da će taj zločin također biti ubilježen na moj račun — rekao je. — Nisi mislila na to da bih se mogao predati i da bih te izdao, Cora? Time bi tvoja sudbina i sudbina ovoga grada bila zaključena.

Cora mu je dobacila podrugljiv smiješak.

— Aha — rekla je. — I što bi ti imao od toga, Pecos? I u tom slučaju bio bi obješen, koliko god se kajao. Ne, dragi prijatelju, možeš okretati jedro kako hoćeš ali ništa ti ne može pomoći. Samo ja. U tu si se knjigu upisao, a svejedno je kakvu i koji đavoli su je donijeli.

— Sve se to događa protiv moje volje — reče Pecos i vrati revolver u korice. — Reci, međutim, zašto si baš mene upisala u tu knjigu? Zašto si mene izabrala?

— Odgovor na to pitanje nadi sam — reče Cora. — U svakom slučaju, bit ćeš jedini u mojoj bandi na kojeg se mogu potpuno osloniti. Stopostotno povjerenje, dragi moj! Ostali rade za dolare i ni za što drugo. Oni bi se borili do isplate, ti se moraš tući do kraja. Tvoja je nagrada ljudski život, Pecos! Za život stvorenja koje ti znači više nego bilo što drugo na svijetu.

Poslije tih riječi Cora O'Leary ponovo se nasmijala svojim ledenim smijehom. Pecos je osjećao potrebu da skoči i da je uguši šakama, da je nikad više ne mora slušati i gledati.

— Reci, gdje je Patricia? — pitao je kad se smirio. — Htio bih je vidjeti.

— Vidjet ćeš je kad obavimo posao — reče Cora. — Za deset dana bit će sve gotovo.

— Što će se dogoditi s djevojkom ako ne preživim? — upita Pecos. — Mogu poginuti kao i svaki drugi čovjek.

— U tom slučaju imali ste oboje gadnu smolu — uzvratila Cora O'Leary hladno. — No, Pecos, nemoj biti zabrinut. Ti si srećković.

VIII

Dani su sporo prolazili. Pecos je nestrpljivo čekao trenutak kad će doći kraj.

Neprestano je razbijao glavu pogadajući gdje je Patricia zatvorena. Lutao je gradom, krišom osluškivao razgovore, zvjerkao uokolo. Ništa nije otkrio.

Nitko nije govorio ni o čemu što bi ga moglo zanimati. Pa ni o njemu samome.

U Pecosu je bujao nemir.

Pokušao se ograničiti na razmišljanje o događajima koji bi se morali dogoditi.

Što Cora, zapravo, namjerava? Kad bi mogao proniknuti njezine planove, možda bi uspio nešto poduzeti.

Petog dana pojavio se u gradu stari Zebulon sa svojom mazgom i magarcem. Naišao je na Pecosu u salunu i prišao mu je.

– Vrag me odnio – rekao je – ako sam pri svijesti! Kako da riješim zagonetku? Pa ti si još u njezinoj mreži!

– Jednog dana bit će ti sve jasno – promrsi Pecos.

Nekoliko minuta kasnije pojavila se Cora. Sjela je k toj dvojici za stol.

– Onda, stari lopove – promrsila je – jesi li našao još koje zlatno zrno u brdima? Ili je izvor presušio?

– Krepava – reče starac. – Tu i tamo koka još nabode ponešto, ali sve se to više ne isplati. Morat ću se ponovo početi baviti lovom.

– Lažac! – reče Cora. – No ma kako bilo, Zeb, jednog ću dana znati pravi odgovor na postavljeno pitanje. Sad nemam vremena da raspredam o tome.

– Novi poslovi? – upita traper, naglasivši te dvije riječi

Cora ga je ošinula pogledom.

– Zeb, priznajem da spadaš u malobrojnu skupinu ljudi s kojima je teško izaći na kraj – rekla je polako. – Ponekad mislim da si najveća budala,

zatim da si najveći lopov pod suncem nebeskim.

Zebulon se tako cerekao da mu se tresla čupava brada.

– Mogli bismo raditi zajedno – nastavi žena. – Sam čovjek ne može nikad pravo iskoristiti žilu. U takav se posao mora najprije uložiti novac. Potrebni su strojevi i ljudi. Jedino tako može se do nečega doći.

Zebulon slegne ramenima.

– Nema smisla – rekao je. – Radije ću svoju tajnu odnijeti sa sobom u grob.

Pogledavši Pecosu, Zebulon je poslije kraće stanke nastavio:

– Tu igru igramo već gotovo godinu dana, sinko. Lady upravo luduje za tim žutim smećem što ga ljudi zovu zlatom. S vremena na vrijeme dâ me prebiti, ali dosad joj ni to nije koristilo.

Cora se čudno smijuljila.

– Jednoga dana otkrit ću tvoju tajnu, stari – rekla je prijetećim glasom. – Ali tada mi neće padati na um da išta s tobom dijelim.

– Ah, to zaista nikad nisi namjeravala – reče traper mirno. – Tko ti pruži mali prst, ostao je bez šake. Zatim i bez kože. Budi oprezan, Pecos!

– Sve mi je dovoljno jasno – promrsi Pecos.

Zebulon kimne.

– Znaš, činilo mi se da si zagrezao do grla – gundao je starac u svoju bradu. – Trebalo bi da čuješ kakvim te lijepim željama naokolo časte. Za tvoj je vrat već napravljena omča. Reci, Pecos, kakav je to osjećaj!

— Nikakav — uzvрати Pecos mrka lica. — Ne razumijem jedino, zašto ovaj brlog nije odavno sravnjen sa zemljom.

IX

Pet dana kasnije spremali su se ljudi iz Desperado Cityja za pokret. U ranim jutarnjim satima trideset jahača napustilo je grad.

Cora je jahala na čelu. Pecos je pozvala da joj bude uz bok.

Još nije mogao prozreti Corine namjere, kao što nije otkrio Patricijin trag.

— Bio si kapetan — reče Cora. — Kod Jenkija. Prema tome, znaš kakve su njihove navade i ostalo. Zato ćeš preuzeti najvažniji, ali ujedno najopasniji dio posla.

— To za mene nije ništa novo — reče Pecos. — Međutim, mogu li konačno saznati pojedinosti? Koji si objekt izabrala? Namjeravaš možda napasti transport kojim se voze vojničke plaće? Ili ćeš zauzeti neku tvrđavu?

Pecos se mračno smješkao nad svojim riječima.

— Smijeh će ti prisjesti — reče Cora. — Jesi li kada čuo za nešto što se zove »Pruga tisuću milja«?

— Misliš na prugu koju je Konfederacija gradila za vrijeme rata da bi ubrzala prijevoz ljudi prema sjeveru? Koliko znam, ona počinje u El Pasu i vodi do blizine Alamo gorda. Teksašani su je navodno malo prije svršetka rata razorili.

— Točno — reče Cora. — No Jenkiji su je popravili. Sada dosiže do Camp Eaglea, rudnika zlata. Njome se u El Paso redovito prebacuju vrijedni tereti.

— Zaustavit ćeš taj vlak?

Cora potvrdi glavom.

— Jest, ali ne bilo koji nego prvi koji kreće. S time neće nitko računati.

— Jesi li pribavila potrebne podatke? Znaš li, na primjer, jačinu oružane pratnje? Jesi li izabrala pogodno mjesto? Ne radi se o napadu na poštansku kočiju koju zaustaviš, makneš kočijaša, preplašiš putnike i uzmeš plijen. Vlak je neman koja se ne može samo tako zaustaviti. Jesi li o tome razmišljala?

— Nisam samo razmišljala nego i obavila sve potrebne pripreme. Kapetane Pecos, zar ličim na početnika?

— U redu, u redu! — progunda Pecos. — Da čujem pojedinosti. Kakva bi bila moja zadaća?

— Napad će se odigrati dvadeset milja južno od Alamo gorda. Na tom je mjestu drveni most. Minirat ćemo ga i vlak će sletjeti u ponor.

Pecos zanjiše glavom.

— Zatim ćeš danima skupljati zlato — rekao je. — Isto tako možeš dinamitom dići u zrak određeni vagon. Nakon toga ćeš opet čeprkati za onim što te zanima.

Cora zabaci glavu.

— Eto, vidim da počinješ surađivati — rekla je. — To je još jedan dokaz da sam u tebi našla pravog čovjeka. I ja sam mislila o tome što si upravo

rekao. Zato je miniranje mosta samo dio moga plana. Pazi, sad dolazimo do tvog zadatka.

Ti ćeš putovati tim vlakom. Bit ćeš jedan od pratilaca, a prатnju sačinjavaju isključivo vojnici.

— To je...

— Čekaj, nisam ti rekla sve! Ništa nije nemoguće. Budeš li pametan, sve će biti jednostavno i uspješno. Trenutak prije polaska vlaka ukrcat ćeš se u uniformi kapetana. Sve će djelovati originalno. Kako se ponaša oficir tebi je dobro poznato.

— Nemoguće — reče Pecos.

— Vjerojatno ne bih bio jedini oficir u pratnji. Čak i kad ne bi bilo drugog, nastale bi teškoće. Ne pozna me nitko od željezničara ni vojnika.

— Kapetan je jedini oficir u pratnji — reče žena. — Kapetan, dva narednika i dvadeset vojnika. Jedan je narednik s desetinom u vagonu u kojem se nalazi zlato. Vrijednost iznosi nepunih pola milijuna. Taj vagon se pri polasku izvana zatvara specijalnom bravom. Drugi ključ nalazi se u El Pasu. To znači da se vagon može otvoriti tek tamo. No podimo još jednom od početka.

— Hajde — promrsi Pecos.

— Dakle, kao što je rečeno, ti ćeš trenutak prije polaska ući u vlak. Točnije, u zadnji vagon. U njemu je preostali dio pratnje. Zlato je u predzadnjem.

— Što je s drugim kapetanom? — upita Pecos. — S pravim oficirom koji odgovara za vlak?

— Za njega se ne moraš brinuti. To je naš posao. Dobit ćeš njegovu uniformu i papire.

— Znači, ubit ćeš ga?

— Pa? Jedan više ili manje, sada to nije važno.

Sve se u Pecosu bunilo protiv toga plana, no zasad nam nije preostajalo ništa drugo osim da surađuje.

— Dobro — rekao je — ja ulazim u vlak, u zadnji vagon. Predstavljam se naredniku i vojnicima kao zamjenik kapetana koji je nenadano obolio. Uzmimo da ljudi to prihvate i da ni u što ne posumnjaju. Kako dalje?

— Vrlo jednostavno. Pobrinut ćeš se da dva zadnja vagona budu otkopčana neda-leko od mosta. Kompozicija se razbija, mi uzimamo zlato iz vagona...

Pecos kimne priznajući da je plan proučen do tankina. To su pokazivali i odgovori, koji je dobivao od Core.

Više ništa nije pitao.

— Kapetane, o tvoj otac — reče Cora — hoće li sve teći kako valja. Pokušaj ti učiniti kakvu namještaljku, tvoja prijateljica Patricia bit će s tobom. Nemoj to zaboraviti kad budeš sam!

— Ako me otkriju i shapse?

— To je tvoj rizik — odgovori Cora hladno. — No ne vjerujem da će te tako lako mo-triti.

X

U Camp Eagleu očekivao se prvi vlak. Pruga je bila popunjena. Dolazak vlaka bio je događaj za ljude koji su godinu cijele godine živjeli u izolaciji i zabačenosti.

El Paso je također očekivao veliku korist od željezničkog prometa. Roba će putovati u Camp Eagle, a odatle će ljudi ići u El Paso i radeći oživljavati poslove.

Camp Eagle slavio je od zore. Nitko tog dana nije radio osim pazitelja i djevojaka u velikoj daščari za zabavu u samom središtu gradića.

Nitko se nije osvrtao na četiri strana jahača koji su tog jutra stigli. Dolazak nekog stranca nije bila nikakva novost u tom gradiću. To se događalo svakoga dana.

Jahači su došli do mjesta gdje je završavao kolosijek. Kolodvora tada još nije bilo. Na raskršćenom prostoru nalazila se samo mala upravna baraka u kojoj su radili prometnik i telegrafist.

Oko barake bilo je još mirno. Clay Denver, Mescal Fierro i Kelly Jones stajali su iza leđa Pecos Wagonera.

– Vrijeme je da dobijem uniformu – reče Pecos. – Inače čitav plan propasti.

– Upravo dolazi – šapne Clay Denver. – Pogledaj desno, Pecos. Upravo je tvoje veličine! Mislim da će ti dobro pristajati.

Pecos Wagoner pogleda na desnu stranu.

Od barake je dolazio malen odred vojnika. Kapetana koji je jahao na čelu Pecos je odmah prepoznao.

Bio je to Dan Atkins, njegov stari prijatelj.

Vojnici su jahali tako da su morali proći nekoliko koraka ispred civila.

– To je taj čovjek – šapne ponovo Clay Denver. – Njega ćemo malko prije polaska vlaka povući iz igre. Tada ti preuzimaš njegovo mjesto.

– Vojnici ga znaju.

– Oni ostaju ovdje – objašnjavao je Denver. – Pratnju će sačinjavati druga jedinica.

– I nemoj špekulirati! – cikne Mescal Fierro s Pecosove lijeve strane – Moj je revolver već uprt u tebe. Potrebno je još samo da skvrčim prst.

Kapetan sa šest vojnika bio je sasvim blizu.

Ako ga Dan Atkins sad prepozna, sve je svršeno. Trojica razbojnika odmah će potegnuti oružje i postrijeljati konjanike. Ti ljudi u plavim uniformama bit će mrtvi prije negoli uspiju otkopčati svoje korice. Protiv trojice revolveraša ne mogu poduzeti ništa.

Dan Atkins odjednom malko podigne ruku i odred stane pet koraka dalje od četvorice civila.

Pecosove i kapetanove oči se sretoše. Dan Atkins je razumio nijemo upozorenje. Zapovijedio je da se jaše dalje.

– Nešto se dogodilo, kapetane? – upita Clay Denver drsko.

– Ništa vrijedno spomena – odgovori kapetan. – Načas mi se činilo da sam sreo starog znanca. Prevario sam se.

Dan Atkins povede svoje ljude galopom.

Pecos Wagoner udari šakom po sedlu.

– Zamalo je sve krenulo nizbrdo. – rekao je. – Vjerojatno je vidio negdje moju potjernicu. Ili me zaista zamijenio

s nekim znancem. Hoćete li ga ubiti ili ćete to izvesti nekako drukčije?

— Hladan je najsigurniji — reče Kelly Jones. — Meni je dovoljno to što je jenki.

— Tvoja je sreća što ga nisi zamolio za pomoć — mrmljao je Clay Denver. — Doduše, nije mi jasno zašto to nisi učinio? Bila je to vraška prilika da makneš nas trojicu.

— Da sam to učinio, bili bismo svi već mrtvi — odvrati Pecos. — I ja i vojnici i kapetan. Nije to bila prava prilika.

— Nećeš je nikad ni dočekati — uzvratila Denver. — Vrlo dobro znaš da dobivaš metak i onda ako se odaš i predaš. Nitko živ neće vjerovati u tvoje tvrdnje da si nedužan. Dodi da tamo prijeko popijemo gutljaj prije negoli počne posao.

U niskom i dugom dašćanom salunu našli su slobodan stol. Stolovi su bili postavljeni u redovima a sjedilo se na grubim klupama.

Svi su se razgovori vrtjeli oko skorog dolaska vlaka. Karte su bile rasprodane. Tko god je mogao nije se lišavao toga putovanja.

Prema procjeni Pecos Wagonera u vlak će se ukrcati najmanje dvjesto ljudi.

Dvije stotine onih koji su osuđeni na to da se strmoglave u provaliju i da budu smrvljeni u lomu i kršu.

Pecos je mislio na Dana Atkinsa. Nekadašnji ga je prijatelj prepoznao, u to nije sumnjao. Kakve će zaključke, međutim, izvući iz neočekivanoga susreta. Je li opazio da je Pecos u nevolji?

Ili mu je htio pružiti priliku da nestane?

Pecos je iz minute u minutu bio sve nemirniji. Morao bi na neki način prijatelju dostaviti poruku.

Postojala je još jedna mogućnost.

Borba.

Nevolja je bila u tome što u tu borbu Pecos Wagoner nije ulagao samo svoj život već i Patricijin.

No nešto se moralo poduzeti. Kapetan Atkins bio je u opasnosti. On i dvije stotine drugih ljudi.

Pecos pripali cigaretu. Sve teže je prikrivao uzbuđenje.

Tada Clay Denver reče Mescalui Fieru:

— Držim da bi morao krenuti, amigo. U protivnom moglo bi se desiti da ne budeš s djevojkom pravodobno na pravom mjestu.

Pecos osjeti grč.

— Što namjeravate? — promrsio je.

Clay Denver se cerekao.

— Ništa osobito, prijatelju — rekao je. — Cora želi da djevojka u vrijeme napada bude u njezinoj blizini. Obavještava te da će Pat Conally umrijeti čim se desi kakva svinjarija. Još ti ne vjeruje.

— Ima pravo — reče Pecos kroz zube. — I ja bih se tako ponašao da sam na njezinom mjestu.

Bijes je kipio u Pecosu, no držao se kao da je od leda. Svaka naglost ili nepromišljenost mogla je sad biti kobna. Neka ode Mescal Fierro. Bit će mu lakše. Mješanac je ispio svoje piće i ustao.

— Do videnja!— rekao je i izašao.

Odgalopirao je prema istoku. Ostala su dvojica Pecosovih protivnika. Dva hladnokrvna momka spremna na sve, brzog poteza i sigurna u gađanju revolverom.

Pecos je sjedio nasuprot toj dvojici.

Kelly Jones držao je desnu ruku ispod stola. Pecos nije znao drži li njome kundak pištolja.

Usprkos svemu odlučio je da napadne. Objema rukama naglo je prevrnuo stol na ubojice. Tada je nastao pakao. Razbojnici su pokazali da suiskusni, prokušani vukovi. Odgurnut stol nisu mogli zadržati i prevrnuti su se s klupe bez naslona. No u padu su izvukli revolvere.

Planuli su prvi hici. Meci su rešetali ploču stola, koja je Pecosu pružala dvojben zaklon.

Bila je to nejednaka borba sa slabim izgledima. Na jednoj strani bio je goloruk borac, na drugoj dva brza revolveraša. No Pecos se borio kao lav satjeran u tjesnac.

Pecos Wagoner napadao je divlje. Činilo se da je u tim trenucima neranjiv. Zaista ga čudom nije pogodio nijedan metak. Sreća je dakako bila i u tome što je malo koji probio debelu ploču stola.

Pecos ga je preskočio s nožem u ruci, jedinim oružjem što ga je imao.

Čelik je svjetlucao u zadimljenoj prostoriji. Oštrica je pogodila Kellyja Jonesa u prsa. Razbojnik je spustio ruke i počeo teturati. Pao je na lice i ostao nepomičan.

Međutim Pecos Wagoner to nije vidio.

Ne obazirući se više na tog protivnika, bacio se na Claya Denvera.

Gibak momak uspio je još jednom opaliti, no metak je samo ogrebao Pecosovo uho. Sljedećega trenutka stezao je Pecos revolveraševo grlo i priljubio ga uz pod.

Razbojniku je u padu ispao revolver. Clay Denver se očajnički branio, no Pecos se nije dao. Činilo se da na tom protivniku hoće iskaliti sav bijes

i svu gorčinu.

Oštra vojnička zapovijed privela je Pecosa k svijesti. Netko mu je položio ruku na rame. Nekoliko sekundi kasnije oko njegovih ruku i ruku Claya Denvera stegle su se lisičine. Kellyja Jonesa nije bilo potrebno hapsiti. Za njega se morao pobrinuti grobar.

U pratnji dvojice vojnika i jednoga narednika uhapšenici su odvedeni pred kapetana.

Dan Atkins promatrao ih je s iznenađenjem. No tada se njegov pogled smračio.

Narednik je kratko raportirao.

Kad je bio gotov, kapetan zapovjedi da Clay Denver bude odveden. Htio je s drugim uhapšenikom ostati sam.

— Žao mi je, Pecos — rekao je kad ga nitko nije mogao čuti. — Htio sam ti pružiti priliku da nestaneš iz grada. Ali sada mi ne preostaje drugo no da te uhapšim. Vjeruj da to činim vrlo nerado. Na žalost ništa se više ne može promije-

niti. Sudbina ima svoj put. Beskorisno je i naše staro prijateljstvo. Reci mi, zašto si sve to počinio.

— I ti vjeruješ u to što se o meni priča? — gorko će Pecos.

Teško mi je — pokunjeno će kapetan — ali činjenice govore protiv tebe. Ti možeš dokazati da sve to nije istina?

Pecos kimne.

— Slušaj me! — rekao je. — Ah, ali priča je duga...

XI

Iznad istočnih vrhova planina Guadalupe pojavilo se krvavocrveno sunce.

Nedaleko od željezničkih tračnica što su srebrenile na jutarnjem svjetlu okupila se Corina banda. Za napad je izabrano vrlo pogodno mjesto. Zadnje dvije milje ispred mosta pruga se lako penjala, no od jedne je točke opet pomalo padala.

Lokomotiva koja na usponu radi pod punom parom tu sama ubrzava. Kad strojovođa opazi da je dignut most, neće mu ostati vremena da išta postigne kočanjem.

Ti će punom brzinom u rijeku! — govorila je Cora glasom od kojeg se ježila koža i nekim njezinim lupežima.

Međutim pomisao na bogat plijen brzo je odagnala neugodne osjećaje. Arizona-Frank Carson i Wade Cargo dolazili su s mosta.

— Eksploziv je postavljen — javljao je sa zadovoljstvom. — Sad se više ništa ne može izjaviti.

— Da, ako Pecosu uspije da oba vagona budu pravodobno otkopčana — reče Cora O'Leary. — Radoznala sam, hoće li dobro obaviti svoj posao.

Razbojnici su pogledavali prema Patriciji, koja je sjedila malko po strani na srušenom deblu.

Mescal Fierro doveo ju je i nije je ispuštao iz vida. Pri svakom koraku pratio ju je poput psa.

— Sve će ići prema planu — reče Arizona-Frank mirno. — Ne može biti teškoća s planom koji je promišljen do zadnje sitnice.

Svi su nestrpljivo čekali vlak.

Tad su konačno prvi put čuli zvižduk lokomotive. Tu i tamo vidjeli su oblaciće dima među brdima. Dolazio je veliki trenutak.

S mjesta na kojem su se nalazili razbojnici su mogli vidjeti sve važne dijelove pruge.

Zavladala je napetost.

— Mescal! — zvala je Cora O'Leary.

— Da!

— Ti ostaješ uz nju. Bude li se dogadalo štogod nepredviđeno, znaš što ti je činiti?

Mješanic potvrdi glavom i izvuče nož.

— Jadna mala muchacha! — mumljao je. — Nije lijepo umirati s toliko godina. Ali bude li tvoj prijatelj pravio gluposti, moja ruka neće zadrhtati, mala — rekao je dovoljno glasno da ga Patricia dobro čuje. — Neka ti ljubav bude utjeha.

Patricia zagriže usnicu i zagleda se u zemlju. Strah ju je prožeo.

Vlak se približavao. Lokomotiva je pušila svoju lulu i tutnjala. Soptav stroj pojavio se iza zavoja, na mjestu odakle je počinjao uspon.

— Na konje! — zapovjedila je Cora.

Glas joj je malko podrhtavao od uzbuđenja. Tog trenutka ipak nije bila onako hladna kao inače.

Razbojnici su se bacili na sedla.

Lokomotiva je dahtala vučući prilično dugu kompoziciju.

Arizona-Frank nestao je već u pravcu mosta. Bilo je vrijeme da pripali štapin. Prerano se to nije smjelo napraviti, kako strojovođa ne bi zaustavio vlak.

Cora je sve izračunala.

Lokomotiva je dosegla najviše mjesto uspona i nestala iza zavoja na nizbrdici što je vodila prema mostu.

Plan se ostvarivao. Cora O'Leary bijaše zadovoljna. Slavodobitno se smješkala.

Na stražnjoj strani trećega vagona izašla su dva čovjeka. Mahnuli su i odmah poskakali niz nasip.

— Clay i Kelly — reče Cora.

Kao da ih je povukao duh, zadnja dva vagona odvojila su se i začas su počela polako kliziti natraške.

Vrata zadnjega vagona otvorila su se i na njima se pojavio čovjek u uniformi.

— Pecos Wagoner — reče Cora O'Leary tiho. — Zaista se iskazao. Sve ostalo bit će dječja igra.

Cora O'Leary podigne ruku i jahači su krenuli prema otkopčanim vagonima.

Preostalo je još stotinjak koraka, kad je Cora opazila da nešto nije u redu. Nije se čula eksplozija.

Spopao ju je gadan strah.

Spoznala je da se našla u klopci.

Čovjek na zadnjem vagonu nije bio Pecos Wagoner.

— Natrag! — viknula je. — Bježimo! Postavljena nam je zamka!

I Mescal Fierro je čuo poklič. I on je naslutio da nešto ne teče kako bi moralo.

Fierro se zlobno osmijehne i pogleda Patriciju kao mesar ovcu.

— Nemojte! — kriknula je Patricia. — Ništa nisam kriva!

Mješanac nije progovarao. Izvukao je nož i počeo je prilaziti djevojci.

Toga trenutka javio se iza njega oštar glas.

— Stani, kućkin sine! Ni makac!

XII

Mescal Fierro je stao ali se munjevito okrenu.

Pred njim je stajao Pecos Wagoner, lake pognutih koljena. Revolver još nije držao u ruci.

— Baci nož! — rekao je. — On te više ionako ne može spasiti.

Mescal Fierro uistinu ispusti nož. Time je oslobodio desnu ruku. Uvijek se jače pouzdavao u revolver negoli u nož.

Bio je najbrži u Corinoj bandi. I sada je povukao munjevito.

Pecos je podigao ljevicu s puškom i s boka je sa dva metka pogodio Fierra. kdb Mescal Fierro nije stigao pucati. Obadvjema rukama pritisnuo je trbuh i spustio se na koljena.

Dva Pecosova pucnja kao da su bila znak za početak borbe. Grmjelo je i praštalo na svim stranama. Posvuda su vrvjeli vojnici i naoružani civili.

U metežu se čuo Corin glas. Iako je svakome bilo jasno da nema izlaza, ona se nije predavala.

Svoju vitku i žilavu kobilu nije štedjela kao ni sebe. Pucala je iz puške po napadačima no oni su se usprkos žilavom otporu razbojnika neprestano približavali.

Bilo je to kao da nadolazi snažan, nezaustavljiv val.

Cora O'Leary morala je sama sebi priznati da je sve izgubljeno. Ipak je pokušala spasiti makar goli život.

Na južnoj nizbrdici opazila je prazninu. Polegla je po konjskom vratu i zarila mamuze u životinjino meso. Izluđena kobila propela se u skoku, no odnekud ju je dostiglo zrno.

Životinja ej dkdb je pogođena sa strane. Trčala je još nekoliko trenutaka i srušila se.

Cora O'Leary bacila se sa sedla poput mačke, skotrljala nizbrdo, ponovo osovila na noge i podigla pušku. Preko ramena je nosila remen s municijom.

Bila je to divlja slika, kojoj se međutim nije mogla odreći svojevrсна ljepota. Poslije nekoliko pucnjeva sjurila se prema mjestu gdje je stajao Pecos s

Patricijom, koja se upravo oslobodila iz njegova zagrljaja.

– Izdajico! – vikala je Cora. – Tebe još mogu ubiti!

Podigla je pušku i pucala.

Patricia je vidjela da je Pecos pogođen i kriknula je. Pecos se zgrčio i pao na koljena. Cora je prilazila bliže.

– Ti nikako da umreš, Pecos? – vikala je histerično i ispalila još jedan metak u hodu.

Pecos je zadrhtao. No umjesto da padne, uspravio se. Tako je stajao dok Cora nije došla na domet njegovom revolveru.

Cijev je mirovala u njegovoj ruci.

– Predaj se! – vikao je. – Izgubila si!

– Nikad, nikad, prokleti izdajniče! – uzvratila je zadihano Cora.

Ponovo je podigla pušku.

– Žao mi je, Cora! – reče Pecos i pritisne obarač.

Težak metak pogodio je ženu upravo u trenutku kad je i sama htjela pucati.

Cora O'Leary, gospodarica Desperado Cityja bila je mrtva.

Pecos Wagoner spusti revolver.

Prije negoli je Cora O'Leary pala, još je jednom pogledao tu ljepotu koja je osvajala sve oko sebe.

– Bila bi šteta da je vješaju – čuo je Pecos samoga sebe i onda je oko njega nastala noć.

Kad je ponovo otvorio oči, vidio je zabrinuta lica Patricije i Dana Atkinsa.

– O, Pecos – jaukala je Patricia – nemoj umrijeti! Reci da nećeš!

— Ne mogu, kad imam sedam života — izusti Pecos. — Kao mačka. Dva sam dosad izgubio. Ovaj ovdje bi bio treći. Ostaju još četiri, zar ne? A to je više nego što čovjek može zahtijevati...

XIII

Kad je Zebulon MacPhee čuo za smrt Core O'Leary, protrljao je zadovoljno ruke i rekao:

— Sad je tvoj trenutak, Zeb! Čekao je još pola godine i onda zatražio od vlasti potvrdu da je vlasnik klanca koji nitko nije htio. No u blizini Desparado Cityja bilo je zlata i stari Zeb ga je počeo kopati. Onako kako su radili djedovi: krampom i lopatom.

Zeb bijaše uporan ali je uskoro mrtvoj Cori O'Leary morao priznati da je jednom imala pravo. Ako čovjek hoće postati zaista bogat, mora raditi u velikom zamahu. Mora uložiti mnogo novaca i natovarati si na vrat mnogo nevolja.

Zebulonu se to nije svidalo i

prodao je klanac jednoj kompaniji.

Mjesecima poslije toga krstario je uokolo. Mazga »Metuzalem« i magarica »Lukrecija« i dalje su bili njegovi vjerni pratioci.

Jednoga dana pojavio se kod Pecosa Wagonera.

Pecos se oženio Patricijom. Živjeli su zajedno s njezinim bratom Tomom na obnovljenom ranču »Broken-Arrow«, kojem su bili pripojeni stari Wagonerovi pašnjaci.

Zebulon se strašno postarao. Djelovao je umorno.

— Ako imate kakav posao za mene — rekao je — vrlo bih rado ostao ovdje. Nije mi ostalo ništa novaca. Godinama sam se borio da bih jednom konačno bio bogat i kad sam stigao do cilja, nisam znao što da radim. Nikad ne bih bio pomislio da stotine tisuća dolara tako lako kliznu između prstiju.

— Što ćeš, Zeb — reče Pecos — život je katkad šaljiv. Sjaši! Naravno da možeš ostati. Imamo zaista dovoljno posla.

KRAJ

Jane Mark:

TERRY, OSAMLJENI JAHAC

Terry pritegne uzde i njegov vranac uspori. Jahač i konj bili su prekriveni slojem prašine, a na Terryjevu licu se vidjelo da mu je odmor više nego potreban. Iako je sunce već zašlo i grad utonuo u polumrak, glavna ulica još je bila prazna. Činilo se da paklena vrućina ne smeta jedino gomili djece koja su jurila niz prašnu ulicu.

Dolazak stranca izazvao je njihovu pažnju i oni su prekinuli igru. Kad su ugledali leš prebačen preko jahačeva sedla, preplašeno su zagrajali, a zatim su se uz ciku razbjegli na sve strane.

Terry je mirno jahao dalje sve dok nije ugledao ono što je tražio. Na jednoj kući, sagrađenoj od sirove cigle, spazio je ploču s natpisom: Šerifov ured.

Zaustavio je konja i sjahao a zatim razvezao konopac kojim je mrtvac bio privezan za sedlo. Gurnuo je leš i on je pao na tlo. Privezao je uzde za drvenu ogradu a zatim se uspeo uz tri stepenice i zakoračio na široki trijem. Upravo kad je htio dohvatiti kvaku, vrata se otvore i on pred sobom ugleda onižeg tamnoputog čovjeka s blistavom metalnom zvijezdom na košulji.

Šerif upitno pogleda pridošlicu, a zatim pogledom skrene na leš koji

je ležao u prašini. Njegove uske oči još se više suze, tako da su nalikovale na dvije užarene kuglice.

– Lovac na ucjene? – upita, iako je njegovo pitanje zvučalo kao tvrdnja, a u glasu mu se osjećao prezir.

– Ako vam tako više odgovara, onda imate pravo – mirno je odgovorio Terry.

Šerif ga više nije ni pogledao. Prošao je pokraj njega i promrmljao:

– Čini se da je ove godine sezona lova nešto poranila. Da vidimo o kakvoj je divljači riječ!

Terry se naslonio na ogradu i šutke promatrao šerifa, koji je s gađenjem gledao u leš. Budući da je mrtvac ležao na trbuhu, nije mu mogao vidjeti lice. Vrhom čizme okrenuo je mrtvo tijelo, a onda iznenadeno zazviždao i s neskrivenim zanimanjem pogledao Terryja.

– Po svemu sudeći, specijalizirali ste se za visoku divljač.

– Ne znam o kome se radi, ali očito pripada nekoj bandi.

– Vaša pretpostavka je točna. Ovo je Dick Haskins, koji je jahao s bandom Barryja Smitha – reče šerif, a zatim upita: – Kako ste, do vraga, na njega naletjeli?

– Nisam ja naletio na njega, nego on na mene. Točnije, na mene i

mog prijatelja Spencera Raynesa. Napali su nas u kanjonu, dvadesetak kilometara daleko odavde.

– Imali ste vrašku sreću što ste to preživjeli. Dosad se nije događalo da se nakon sukoba sa Smithovom bandom pojave svjedoci okršaja.

U šerifovu glasu se i protiv njegove volje osjećalo prikriveno divljenje.

– Poslužili smo se trikom koji je već pomalo otrcan, ali često upali

– reče Terry. – Kad su zapucali, pali smo s konja i pretvarali se da smo pogodeni. Bila su samo trojica. Kad su nam se približili, dočekali smo ih vrućom dobrodošlicom. Iako ranjeni, dvojica napadača uspjela su pobjeći.

A što se dogodilo s vašim prijateljem?

Spencer nije imao sreće. Pogođen su ga kad smo krenuli u potjeru za njima. Nakon toga sam odustao od potjere. Ionako mi je bilo dosta uzbuđenja za danas.

– Znači da ipak niste lovac na ucjene? – iznenađeno se šerif.

– To nikad nisam ni bio, ali smatram da bi bilo glupo ostaviti novac koji leži na cesti – smiješak u kojem nije bilo nimalo topline pojavio se na Terryjevu licu. – Uvijek nastojim spojiti ugodno s korisnim.

– Nisam siguran da će vam nagrada dugo koristiti, ali isplatit ću vam je. Nije osobito visoka.

– Koliko? – suho upita Terry.

– Sto dolara.

– Malo je, ali čovjeka veseli.

– Koliko dugo namjeravate ostati u gradu? – upita šerif.

– Nisam o tome razmišljao, ali sigurno ću se zadržati dok se malo ne odmorim. Ionako već tjednima uzalud nastojim pronaći neko mirno mjesto. Čini se da mi se želja konačno ispunila.

– Varate se ako mislite da ćete se moći odmarati. Na vašem mjestu

odmah bih otišao, i to što dalje. Ovdje nemate previše izgleda da dočekate sutrašnji dan – smrknuto reče šerif – jer ste pogrešno nišani.

– Što time hoćete reći – upita Terry.

– Bandit kojega ste ubili mladi je brat Gilberta Haskinsa – odgovori šerif.

– A tko je to? Dok sam bio mali, nisu me plašili nikakvim Gilbertom Haskinsom.

– Imali ste sreću. Barem možete reći da ste proveli sretno djetinjstvo.

– Na to se zaista ne mogu požaliti. Hoćete li mi kazati tko je taj Gilbert Haskins?

– Najmoćniji čovjek u ovom kraju. Bio je kongresmen. Priča se da će ga na idućim izborima izabrati za senatora.

– Gotovo ste me preplašili, no sada vidim da mogu mirno spavati. Vjerujem da će mi taj pošten čovjek čestitati što sam ovaj kraj oslobodio jednog zlikovca, koji je vjerojatno bio crna ovca u obitelji – Terry se nije trudio da prikrije svoj sarkazam.

– Na vašem mjestu ne bih u to bio tako siguran – reče šerif. – Krv nije voda, a i pravda je vrlo rastezljiv pojam na području zapadno od Rockyja. Kad biste me poslušali, ne biste više ni trenutka ostali ovdje.

– Cijenim svaki savjet, osobito kad je besplatan – smiješkao se Terry – ali danas sam previše umoran a da bih nastavio put. Možda ću vas sutra poslušati. Kaže se da je jutro pametnije od večeri.

Šerif se više nije trudio da ga nagovori da ode iz grada. Shvatio je da se namjerio na tvrd orah. Bez riječi je promatrao kako stranac odvezuje uzde i uspinje se na sedlo. Terry mu kimne u znak pozdrava i uputi se niz ulicu.

Šerif je još neko vrijeme zamišljeno gledao za jahačem. Znao je da je to čovjek posebnog kova. Iz njega je izbijalo samopouzdanje i hladnokrvnost rodenog revolveraša.

* * *

Terry nije poslušao šerifov dobronamjerni savjet. Nije navikao da bježi pred opasnošću, a glavni razlog zbog kojeg je odlučio da ostane u Racamvilleu bila je želja za odmorom.

Ostavio je konja u javnoj staji, a zatim je i sam potražio smještaj. Začudio se kad su mu u nekoliko hotela i prenoćišta odgovorili da su sve sobe zauzete, ali sjetio se šerifa i njegovih riječi i shvatio da nitko ne želi da zbog njega ima neprilika.

Konačno mu se osmijehnula sreća kad je u malom pansionu u jednoj od sporednih ulica pronašao slobodnu sobu. Pomislio je da najnovije vijesti još nisu doprle do trošne zgrade koja je ponosno nosila natpis na velikoj drvenoj ploči »Zvijezda Arizone«. Ubrzo se uvjerio u suprotno kad je zapazio da ga vlasnica pansiona sumnjičavo promatra. Htio ju je upitati zašto je odlučila da pod svoj krov primi stranca koji joj može donijeti samo neprilike, ali je od toga odustao. Zaključio je da je pametnije da odmara oči na zamamnim oblinama Cherry McDowell, kako mu je lijepa vlasnica pansiona rekla da se zove.

Cherry McDowell je bila ljepotica. Gusta tamnocrvena kosa razlijevala se poput vatre niz njezina lijepo oblikovana ramena. Lice joj je bilo malo preširoko za Terryjev ukus, ali to nije moglo pokvariti opći dojam. Par smaragdnazelenih očiju ispitivački ga je promatrao, ali u pogledu nije bilo nimalo neprijateljstva. Prije bi se moglo reći da se u njemu ogledala simpatija.

U ovoj divljini čovjeku se rijetko pruža prilika da vidi ovakvu ljepotu – Terry se uz smiješak naklonio.

– Koliko dugo ostajete? – upitala ga je vlasnica pansiona i on je iz njezina pogleda pročitao da to pitanje nije postavila iz puke radoznalosti ili iz poslovnosti.

– Prevalio sam dug put i željan sam odmora – odgovorio je.

– Sumnjam da ćete u Racamvilleu imati prilike za odmor – kazala je ozbiljno vlasnica pansiona.

– A tko će me u tome spriječiti? – upitao je Terry, iako je naslućivao odgovor.

– Netko kome se nimalo se sviđa vaše vladanje. Lijepo je od vas što ste nas lišili zlikovca kakav je bio Dick Haskins. Nezgodno je samo što je on bio brat najmoćnijeg čovjeka u ovom kraju.

– Tu priču sam već čuo i pomalo me nervira. Osim bratske ljubavi na svijetu postoje i drugi plemeniti osjećaji, nije li tako?

Cherry McDowell kimne.

– Čemu se vi nepotrebno izlažete opasnosti? – nije mogao a da je ne upita. – Zar za vas nije opasno to što ste me primili u svoj pansion?

– U svakom slučaju vi ste u većoj opasnosti. Uostalom, neću vas zamarati dugim razgovorima, vi ste umorni. Odvest ću vas u vašu sobu.

Krenula je uz rasklimane drvene stepenice i Terryju nije preostalo drugo nego da je slijedi. Njegova soba se nalazila na prvom katu. Bila je skromno namještena, ali čista.

Nije loše, zadovoljno je pomislio kad je ostao sam. Sedlo sa bisagama i gunjeve odložio je u kut sobe, a zatim je legao na krevet. Zaspao je čim je zatvorio oči.

* * *

Kad se probudio, napolju je već bio mrak. Izvadio je džepni sat i za-

ključio da je spavao dva sata. Hitro je ustao i obuo čizme a onda izašao iz sobe.

Spustio se niz stepenice i ušao u salon. U salonu se nalazila samo vlasnica pansiona. Sjedila je u naslonjaču i zamišljeno promatrala igru vatre u kaminu. Naglo se trgnula čuvši iza sebe korake. Kad je vidjela da se iza nje nalazi Terry, zbunjeno se nasmiješila i rekla:

– Mislila sam da se nećete buditi do jutra, pa vas zbog toga nisam zvala na večeru.

– Ne brinite se, ionako nisam gladan. Radije bih pogledao kako se vaši sugrađani zabavljaju.

Na Cherrynu licu zatitra smijeh.

– Čuvajte se! Mogao bi vam nauditi zrak u našem gradu.

– Zar je toliko zagađen? – upita Terry.

– Ponekad u njemu zna biti previše olova.

– Hvala vam na brizi! Liječnik mi je preporučio da se klonim takvih mjesta – rekao je Terry.

– Pa zašto ga onda ne poslušate?

– Više vjerujem u pučku medicinu – nasmije se Terry, stavi ruku na držak kolta, kimne u znak pozdrava i izađe.

Kad se našao na verandi, zastao je i savio cigaretu. Pripalio ju je i uputio se prema glavnoj ulici. Nije učinio ni desetak koraka kad je začuo poznati zvuk napinjanja kokota.

Spretno poput mačke bacio se u stranu i izvukao revolver. Začuo je pucanj. Metak je prozujao nekoliko centimetara daleko od njegove glave. U mračnom kutu na drugoj strani ulice spazio je kratak bljesak. To mu je bilo dovoljno. Naciljao je i povukao obarač. Začuo je povik, a odmah zatim potmulu zvuk kao kad tijelo padne na tlo. Nije se dao zavarati da je napadač mrtav, jer je

bilo moguće da se samo pretvara i u zasjedi čeka njegov prvi nesmotreni potez.

Nečujno, pedalj po pedalj, odšuljao se dvadesetak metara, a onda je na isti način prešao ulicu. Napregnuto je osluškivao, ali nije čuo ništa sumnjivo.

Iz džepa je izvadio kovanicu od jednog dolara i bacio je prema suprotnom dijelu ulice. Začuo se udarac metala o tlo, ali s mjesta na kojem se nalazio napadač nije dolazio nikakav zvuk.

Terry se uspravio i s otkočenim revolverom u ruci uputio prema nepomičnom tijelu koje je jedva raznavao u mraku. Čovjek nije pokazivao znakove života. Terry se sagnuo i opipao mu bilo. Pustio je ruku i ona je beživotno pala. Napadač je bio mrtav.

Terry je popravio šešir i uputio se niz ulicu. Iz susjednih kuća nitko nije izlazio. Stanovnici Racamvillea vjerojatno su navikli na iznenadne noćne okršaje i smatrali su da je pametnije da svladaju radoznalost i da se nepotrebno ne izlažu opasnosti.

Ubrzo je stigao do glavne ulice. Tu i tamo pokraj njega je promakao poneki prolaznik, a male skupine ljudi sjedile su na verandama zgrada. Produžio je i uskoro zašao u dio grada u kojem je vrvjelo kao u košnici. S jedne i druge strane ulice nalazili su se saluni i dvorane za zabavu, a na pročeljima kuća bile su ovješene crvene svjetiljke. Iz lokala je dopirao smijeh i buka pijanih posjetilaca.

Tek tada mu je palo na pamet da je subota i da su stanovnici Racamvillea nakon naporna tjedna potražili malo razonode. Pridružili su im se kaubojski s okolnih rančeva.

Terry je na trenutak neodlučno zastao, a onda se uputio prema salunu iz kojeg se čula najveća gala-

ma. Iznad ulaza kočio se natpis is-
pisan kitnjastim slovima »Zlatni
dolar«, a ispod toga je sitnijim slo-
vima bilo napisano: vlasnik Gilbert
Haskins.

Gurnuo je vrata i ušao u zadim-
ljenu prostoriju. Svi su stolovi bili
zaposjednuti a uz šank je stajalo
mnogo ljudi koji nisu mogli naći
mjesto za stolom. U jednom kutu
saluna nalazio se podij za glazbu.
Ljepuška djevojka pjevala je
meksičke pjesme, ali osim nekoliko
pijanih kauboj a činilo se da je nit-
ko ne sluša.

Terry se uputio prema dugačkom
šanku, iza kojeg je stajao debeli
barmen. Debeljko je bio obliven
znojem, koji se slijevao s njegova
masnog lica. Opazivši novog gosta,
on mu pride i Terry naruči pivo.

Nauko nezainteresirano proma-
trao je posjetioce saluna. Dvije bore
na njegovu čelu produbile su se kad
je spazio skupinu ljudi za stolom u
udaljenom dijelu prostorije. O ne-
čemu su žučno raspravljali i tu i ta-
mo pogledavali prema njemu. Po
svemu sudeći, glavni je u tom dru-
štvu bio prosijedi, elegantno odje-
veni čovjek. Kad je on govorio, svi
su ga pažljivo slušali.

Terry se pretvarao da promatra
pjevačicu, no krajičkom oka budno
je motrio što se događa za onim
stolom. Nije morao dugo čekati
daljnji razvoj događaja. Prema nje-
mu su se uputila dvojica mladića u
širokim kaubojskim hlačama. Došli
su do šanka i jedan od njih je stao
Terryju s jedne a drugi s druge
strane. Ne okolišajući, kauboj s de-
sne strane započeo je razgovor:

– Vi ste novi u ovom kraju? Do-
sad vas nisam vidio.

– Moglo bi se tako reći – odgo-
vori Terry.

– Niste baš razgovorljivi – na-
stavi kauboj. – No svejedno, savje-
tujem vam da pripazite na sebe.

Zrak u našem kraju nije baš čist.

– To sam već čuo – odgovori
Terry.

– Što ste time htjeli reći? – za-
reži kauboj. – Da možda ne mislite
da ste previše pametni a da biste
od mene primali savjet?

– To ste vi rekli, pa ako vam to
odgovara, onda je tako – mirno
odgovori Terry.

Kauboj zamahne šakom prema
Terryju, ali bio je prespor. Brzinom
čegrtuše Terry je lijevom rukom
spriječio protivnikov udarac, a za-
tim ga desnicom tako udario da je
ovaj zateturio i kao vreća se pro-
stro po podu.

Drugi kauboj nije gubio vrijeme.
Posegnuo je za revolverom, ali Ter-
ryju to nije promaklo. Nevjerojat-
nom brzinom trgnuo je kolt i povu-
kao obarač. Kauboj se uhvatio za
prsa, a zatim polako, sasvim polako
pao pokraj svog prijatelja.

To je bilo više nego dovoljno za
Gilberta Haskinsa i njegove ljude.
Ustali su i prijeteci se uputili pre-
ma Terryju. Prostor oko njega bio
je potpuno prazan, jer su oni koji su
se dotad tiskali oko šanka iznena-
đujućom brzinom požurili da po-
traže sigurnije mjesto.

Terry se naslonio na šank i nao-
ko mirno promatrao petoricu ljudi
koji su mu se približavali. U desnoj
ruci još je držao kolt.

Haskins i njegovi ljudi zastali su
kad su bili udaljeni od njega pet-
šest koraka. Haskin se nakašlje i
reče:

– Ne mogu dopustiti da mi pred
očima ubijate ljude! Zbog toga ću
vam dati poduku iz vladanja!

Terry mu ne odgovori. Znao je što
će uslijediti.

– Čuli ste što vam je gazda re-
kao! – prijetecim glasom reče je-
dan od petorice.

Budući da Terry ni na to nije od-
govorio, čovjek posegne za revolve-

rom. Terryjev kolt, međutim, ponovo se oglasio. Čovjek jaukne i uhvati se za dlan desne ruke.

— Ovo je bila samo opomena! Vjerujem da više nema dobrovoljaca za groblje — reče Terry i uperi revolver prema svojim protivnicima.

— Dosta je predstave za danas! Bacite oružje i pripazite na svoje vladanje! Ne poslušate li, bit ćete teži za zrno olova! — rekao je glas iza Terryja i on je na zatiljku osjetio hladan dodir metala.

Kako sam samo mogao zaboraviti barmena, ljutito je pomislio Terry. Salun je Haskinsovo vlasništvo i normalno je da je barmen njegov čovjek.

Terry baci kolt nekoliko metara daleko od sebe i podigne ruke.

— Sada ćeš na svojoj koži osjetiti što znači stati na žulj Gilbertu Haskinsu! Ako se nadaš da ćeš brzo umrijeti, ljuto se varaš. Tvoja smrt će biti prava predstava! — rekao je Terryju vlasnik saluna glasom punim pritajena bijesa.

U taj čas otvorila su se vrata saluna i na njima se pojavio šerif. Vidjevši što se događa, izvukao je smith i wesson.

— Mislim da je večeras bilo dosta uzbuđenja! Tko se prvi makne, imat će posla sa mnom! — rekao je.

Haskins se iznenađeno okrenuo i ljutito odmjerio šerifa.

— Na tvom mjestu gledao bih svoja posla, Morgane, inače bi ti se moglo dogoditi da to mjesto izgubiš!

— Hvala na savjetu, Haskinse! Uvjeran sam da je krajnje vrijeme da počnem obavljati posao za koji sam plaćen i da stvari u ovom gradu postavim na njihovo mjesto!

Haskins se podrugljivo nasmije, a onda iznenada podigne revolver. Šerif je to očekivao i nije gubio vrijeme. Njegov smith i wesson je dva

puta zagrmio i Haskinsa više nije bilo među živima.

Haskinsovi ljudi su znali da je brojčana prednost još na njihovoj strani. Šerif je bio sam, a njih su ostala još trojica. Terryja, nenaoružana, više nisu smatrali opasnim. Ali Terry je uvijek bio nepredvidiv. Lijevom rukom skinuo je šešir a desnom izvukao iz podstave kolt čija je cijev bila skraćena. Uvijek kad se našao u neprilici koristio se tom varkom.

Naglo se okrenuo, ispalio metak između barmenovih od straha razrogačenih očiju i ponovo se okrenuo prema svojim protivnicima. To je učinio u pravom trenutku, jer su oni već potegli revolvere. Opalio je jednom, pa drugi put i dva napadača bila su onesposobljena. Za trećega se pobrinuo šerif.

Iznenada, kao što je i započela, pucnjava je prestala. Ljudi u salunu su se oporavili od straha i uzbuđeno zagrajali, no Terry i šerif se na njih nisu obazirali. Prišli su jedan drugom i rukovali se.

— Pravo je zadovoljstvo suradivati sa čovjekom poput vas — s neskrivenim poštovanjem rekao je šerif.

— Čini mi se da je zadovoljstvo obostrano — nasmijao se Terry.

* * *

Terry je prebacio bisage preko ramena i uzeo pušku. Otvorio je vrata i uputio se prema stepenicama. Spuštao se polako, pazeći da ne stvara buku. Još je bilo rano i stariji pansiona su spavali. Kad je sišao niz stepenice, Terry izvadi iz džepa nekoliko novčanica i ostavi ih na stolu.

— U našem kraju je običaj da se na rastanku ljudi pozdrave! — začuo je glas pun prijekora.

Okrene se i iznenađeno zagleda u vlasnicu pansiona. Bila je u tam-

nozelenoj haljini, koja je isticala njezinu ljepotu. Terry osjeti neku čudnu toplinu i srce mu brže zakuca.

– A u mom kraju je običaj da se prilikom odlaska ne stvara prevelika galama.

Cherry McDowell se uozbiljila. U njezinim smaragdnozelenim očima plamtjela je pritajena vatra.

– Je li potrebno da vam kažem da mi je žao što odlazite? – rekla je.

– Tu ništa ne možemo promijeniti – u Terryjevu glasu bilo je privuka žaljenja.

– Zar zaista morate ići? – upitala je.

– Da, čeka me jedan posao.

– Hoćete li uskoro opet proći kroz Racamville? – u očima su joj se zacaklile suze.

Terry nije odgovorio. Umjesto toga ju je nježno privukao i poljubio. Strastveno se privila uz njega i uzvratila mu poljubac.

Terry tada reče:

– Želio bih prevaliti što duži put prije nego što pripeče sunce.

Otpratila ga je do izlaznih vrata i naslonila se na dovratnik.

– Do viđenja, Cherry! – blago je rekao, kao da ju je riječima želio pomilovati.

– Sretan put!

Više se nije mogla suzdržati. Brižnula je u plač i utrčala u kuću.

Terry se uputi niz ulicu prema staji za iznajmljivanje, u kojoj je ostavio konja. Cherry je u njemu probudila osjećaje za koje je mislio da se više nikada neće pojaviti. Tko zna, pomislio je, možda će me put opet dovesti u Racamville.

KRAJ

U PRIPREMI:

G.F. Unger:
POSLJEDNJI VITEZ

naš Strip

broj revije

naš Strip

Imaš li novi broj revije NAŠ STRIP?

